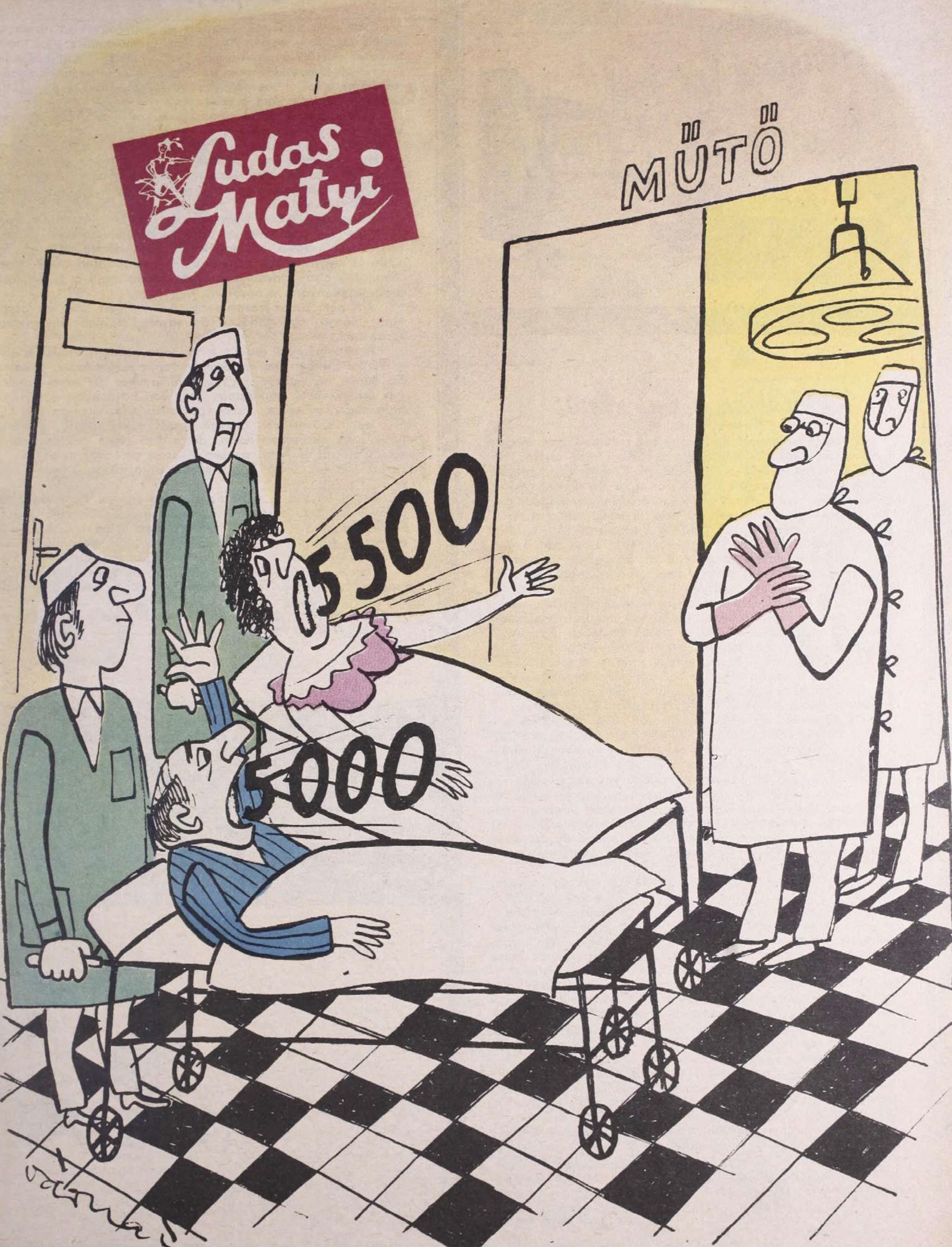
40. ÉVFOLYAM, 41. SZÁM
Ára: 3,– Ft
1984. OKTÓBER 11.

Várnai György rajza

LICITÁLÁS

Dotálják a kutyámat

Szívemet melengető kijelentést tett a Bács-Kiskun megyei Tanács szervezési osztályvezetője: „Szakemberek szerint időszerű lenne az ebadó megszüntetése. Kecskeméten például kb. félmillió forint az évi bevétel, az adminisztrációja viszont ennél többe kerül." Nemcsak azért örültem e megállapításnak, mert „kutyás" vagyok és nem is csak azért, mert ha megszűnne az ebadó, valószínűleg kevesebb lenne a kitett kóbor kutya, hanem azért is, mert mindig bosszant, amikor valamelyik leves többe kerül, mint a hús, és jó, ha erre rájövünk. A megállapítás nyilván nem csupán Kecskemétre érvényes, én udvarias felszólítólevelet is kapok a kerületi tanácstól, hogy az adó befizetése hamarosan esedékes, pedig ennek megvan a kihirdetett határideje, magára vessen, aki nem tartja be, mégis már előre papírt küldenek. Sőt, évenként megjelennek egy kutyaösszeíró kérdőívvel, be kell vallani, hogy hány éves a kutya, milyen fajta – érdekes módon minden évben eggyel több és folyton puli. Régebben még arra is válaszolni kellett, hogy milyen színű a kutya szeme. Ezt aztán talán összesítették és „kihozták" az átlagszínt.

De nemcsak kutyavilág van hivatali világunkban: az említett osztályvezető, aki a bürokráciáról szóló vb-előterjesztés kapcsán nyilatkozott, elmondta azt is, hogy ha nyugdíjasházban helyeznek el valakit, tudvalevően le kell mondani állami lakásáról. És ha a nyugdíjasnak történetesen nincs önálló lakása, előbb lakást kell neki kiutalni, hogy legyen miről lemondania. Hogy ennek ügyintézése mibe kerül, még nem számolták ki a szakemberek. Azt viszont már megsaccolták Pest megyében, mi az árfolyama annak, ha a tanácsi ügyosztályok házon belül leveleznek egymással. Csak az elhasznált papír árából évente több járda épülhetne.

De hát fejlett adatgyűjtéssel rendelkező ország vagyunk. Egy legutóbbi összeíráskor –, ahogy a Központi Statisztikai Hivatal főosztályvezetője elmondta – egy buzgó kérdezőbiztos még azt is tudni akarta, van-e a feleségnek „partnerkapcsolata". Ezt persze nemcsak az egyik megkérdezett tartotta túlzásnak (róla derült ki ez, mert férjével együtt kiutasította az összeírót), hanem a nyilatkozó statisztikus is, hiszen ki tudja, hogy megbízható adatot szolgáltat-e az asszony. Íme egy megbízhatóbb adat: az Ötlet című hetilap szerint zajmérésre és az adatok elemzésére a legutóbbi 10–15 évben kétszer annyit fordítottak, mint a zaj csökkentésére. Ez is amolyan kutyadolog: több megy el az előkészítésre, mint az érdemi munkára. Vagy éppen ezért jut kevesebb a lényegre?

Attól tartok, hogy minden jószándékú nyilatkozat ellenére, az adatgyűjtő szenvedély csak nehezen fog csökkenni. Így nem vagyok derűlátó a tekintetben hogy – akár Kecskeméten – hamarosan megszűnik az ebadó, még ha az ráfizetéses is, tehát végeredményben dotálják a kutyáinkat. Kutyaugatás nem hallatszik a pénzügyminisztériumig – adót végképp eltörölni?! – és ugye vannak sokkal nagyobb pazarlásaink is, mint a papírmunkából adódóak. Ha azokat kibírjuk, akkor ezt miért ne?

Földi Iván

Papírforma

Akik arra tippeltek, hogy az új negyedév első napja – szokás szerint – megint hoz valami áremelkedést, azok nem tévedtek: bejött a papírforma. Drágább lett a papír. De – ilyen a mi formánk! – nem az irodai, az adminisztrációs, bürokratikus célokra használt papíré, sajnos. Nem is az újságpapíré, a kéziratpapíré, hálistennek.

Szóval, nem azé a papíré, ami az agyműködésünkkel kapcsolatos. Ellenkezőleg.

Nehéz egy illedelmes ország illedelmes lapjában olyan illetlen dolgokról írni, mint a vécépapír, meg a pelenka. Hagynám is a pokolba, ha ennek kapcsán nem kínálkoznék el nem szalasztható alkalom arra, hogy az összhang fontosságáról értekezzünk.

Népgazdaságunk harmonikus fejlődését fényesen igazolja, hogy a papírpelenka új árának bejelentésével gondosan összehangolva jelentették be, hogy emelni kívánják a szülő és kisgyermeküket gondozó nőknek juttatott összegeket. Méghozzá olyan gavallérosan, hogy futja majd a 15 fillérrel drágult pelenkára is, bőven.

Ám nem tudok zavartalanul örülni, mert bánt az összhang hiánya, egy mellékes, de egyáltalán nem lényegtelen kérdésben.

A közleményből tudtam meg, hogy a papírpelenkát a táti Vörös Csillag Mezőgazdasági Termelőszövetkezet gyártja. Én, kérem, már akkor megütköztem, amikor pár évvel ezelőtt egy árjegyzékből megtudtam, hogy van hazánkban egy Néphadsereg nevű téesz, amely koporsókat készít, s van egy Új Élet nevű szövetkezet, amelyik szemfedőket gyárt... Lehet, hogy csak okvetetlenkedem, de a táti téesz nevében szereplő két szót én nem szívesen olvasom pelenkák tasakján...

Drága táti téesz! Vagy profilt változtassanak, vagy nevet.

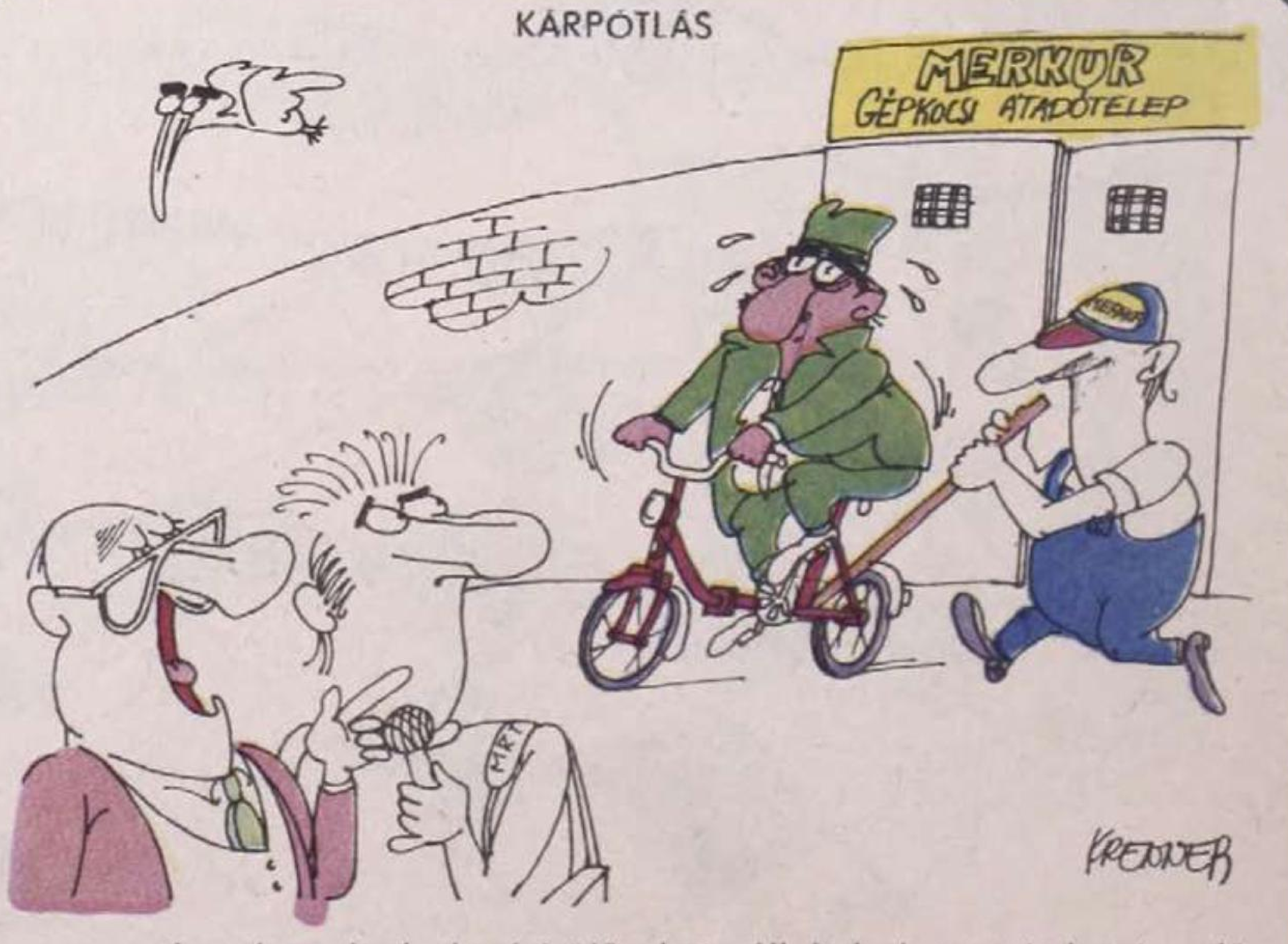
Most, amikor a népesedési intézkedések hatásaként a pelenkafogyasztói társadalom felvirágzására számítunk, butaság volna ezt a jól jövedelmező üzletágat feladni. Célszerűbb az átkeresztelkedés. Itt aztán igazán találó, helytálló volna az Új Élet elnevezés, de az már többszörösen foglalt.

Annak kifejezésére, hogy szilárdan eltökélték magukat a magyar pelenkaipar fellendítésére, lehetne a nevük Papírtigris, vagy Ne Rezelj Be Téesz.

És mi lenne ha felvennék Morze Sámuel nevét?! Elvégre a tá-ti téeszről van szó...

Radványi Barna

KÁRPÓTLÁS

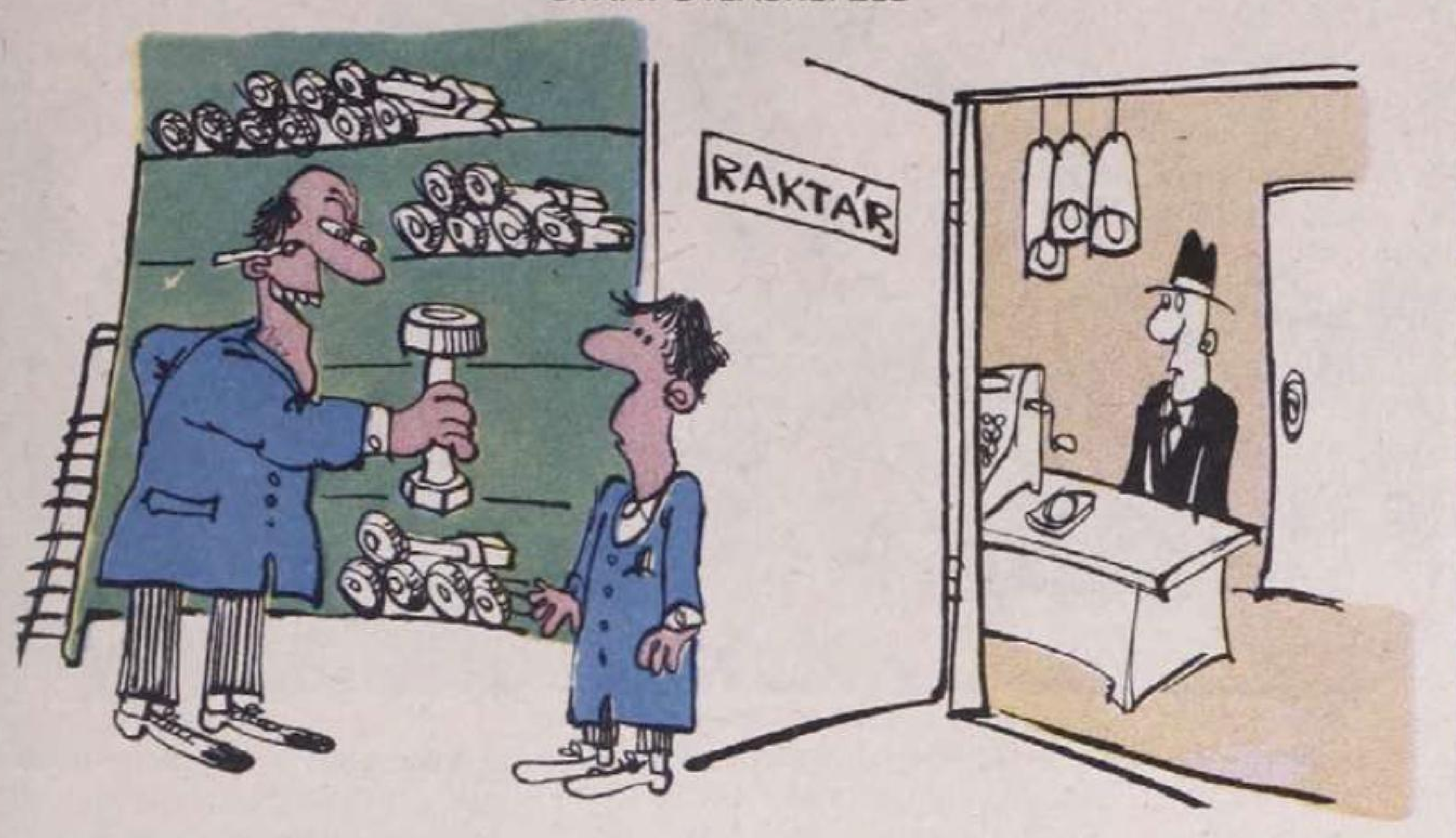

– ... és a hosszú várakozási idő alatt vállaltuk, hogy minden leendő autóst ingyen megtanítunk kerékpározni...

BARÁT JÓZSEF:

Más most...

UTÁNPÓTLÁSKÉPZÉS

– Most csinálj úgy, mintha ez lenne az utolsó darab és csak neki tetted volna félre.

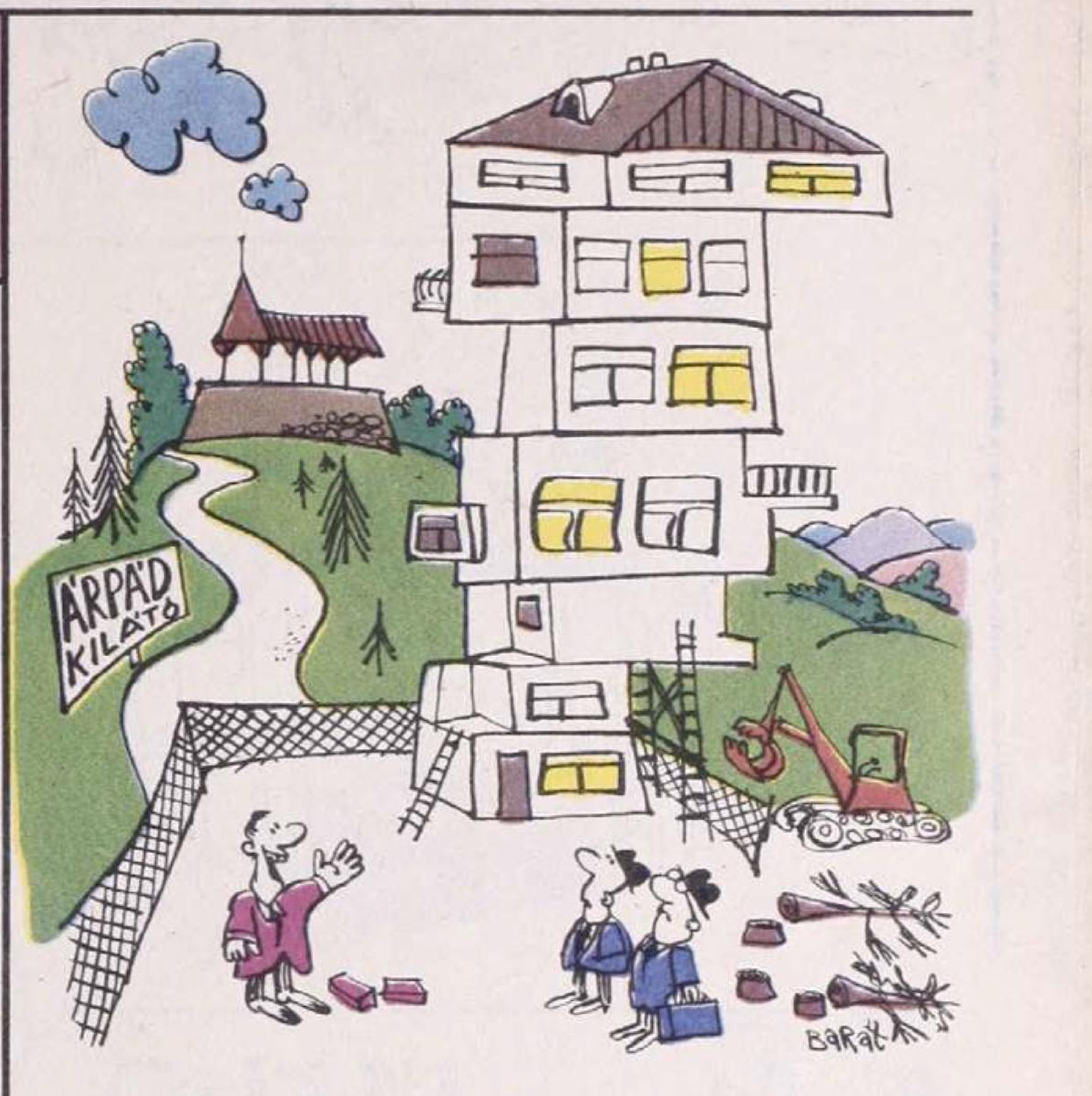
HA EZ ÍGY MEGY TOVÁBB

MAGÁNERŐS ÉPÍTKEZÉS

– A jó emberek rendszeresen kitesznek valami táplálékot.

– Semmi probléma, amint elkészül, kiadom a padlásszobát kilátónak.

NYELVÉBEN ÉL A MAGYAR

Hosszú-hosszú évek óta tart a vita: mi, magyarok, miért nem tudunk megtanulni legalább egy idegen nyelvet? Jól. Tisztességesen. A statisztika lehangoló adatokat közöl a nyelvtanulásról. Hol a hiba? A módszertanban, az oktatóban vagy netán a tanulók lustaságában? Nem tudom. Tanulmány helyett hadd idézzen fel elmékeimet, egyetemista koromból.

Volt egy kedves orosz tanárnőnk, akit nagyon szerettünk. Szerettük azért, mert feltételezte rólunk, hogy van már bizonyos szókincsünk és amikor elmondott egy történetet — természetesen oroszul — még segített is nekünk. Eljátszotta, hogy miről beszél. Mondok egy példát:

Amikor egy medvéről mesélt, brummogott, aztán repdesett, mint egy lepke, később átalakult macskává és nyávogott, majd csicsergett, mint egy kismadár (csodálatosan!). Később géppuska lett belőle és azt mondta: ta-ta-ta, ta-ta-tata, végül repülőgép lett, széttárt karokkal repdesett át a katedrán.

Fantasztikus színésznő volt! Egy Déryné, egy Jászai Mari, egy Bajor Gizi!

Egy baj volt. Mi egy szót sem értettünk belőle, mert nem volt elég szókincsünk. Azt se tudtuk, hogy miről beszél. Illetve én tudtam, mert volt fantáziám. A történet egy medvéről szól, aki el akar kapni egy lepkét, de egy macska az útjába kerül, aki valamilyen csicsergő madárra vadászik, de jönnek a németek golyószóróval és lőni kezdik őket. Az utolsó pillanatban aztán megjelenik egy szovjet felderítő repülőgép és a történetben szereplő állatok szétszélednek az erdőben. Itt a vége, fuss el véle!

A mellettem ülő kollégámnak, akinek szintén annyi szókincse volt, mint nekem, más véleménye volt. Szerinte egy német katona brummogott, aki lepkére vadászott az erdőben, de egy csicsergő kismadár, aki valójában szovjet katona volt, figyelmeztette a bajtársát, hogy egy náci cselleng az erdőben, mire az nyávogni kezdett, mint egy macska, jelezvén, hogy megértette a csicsergést és amikor a nyemci repülőgép megjelent, géppisztolyával megsemmisítette az ellenséget, a német katonát, aki nem lepkére vadászott, hanem a partizánok rejtekhelyét kereste.

Volt olyan kollégám is, azóta költő lett belőle, aki azt mondta, hogy a repülőgép brummogott, a macska valójában boszorkány volt, a lepke pedig egy királykisasszony, aki eltévedt az erdőben, de a társalkodónőjénél volt egy géppisztoly és lelőtte a csúf boszorkányt, és a csicsergő madarat, aki valójában egy Habsburg főherceg volt és el akarta venni a királykisasszonyt, de az szívből utálta a kérőjét.

Amikor az orosz óra befejeződött, még sokáig vitatkoztunk, hogy miről beszélt a tanárnő, de abban mindnyájan egyetértettünk, hogy nagyon csinos.

Aztán jött egy másik orosz tanárnő. O más módszerrel tanított minket. (Akkor már egy éve tanultunk oroszul.) Az új tanárnő játékos természetű volt, és a következő játékot találta ki. Egy hallgató kimegy a teremből a folyosóra. A többiek ezalatt megbeszélik, hogy mit kell kitalálnia a folyosóra száműzött kollégának. Lehet személy, tárgy vagy fogalom. Amikor ebben megegyeznek, behívják az illetőt, aki már, mint mondottam, egy éve tanul oroszul és ki kell találnia — kérdéseket feltéve —, hogy kiről vagy miről van szó.

Az ötlet mindenkinek tetszett. Nekem is. Szeretek játszani. De azért aggódtam egy kicsit, mert már megszoktam az előző tanárnőt, aki lepke volt, brummogott, nyávogott, csicsergett, utánozta a géppisztolyt és repdesett, mint egy lepke és repült, mint egy repülőgép. Ez az új, játékos módszer — a szakemberek döntsék el, hogy jó-e vagy sem? — azért töltött el aggodalommal, mert rájöttem, hogy aggasztóan kevés orosz szót tudok, pedig akkor már egy éve tanultam Tolsztoj, Puskin és Dosztojevszkij nyelvét.

A játékos tanárnő rögtön kiszúrt és megkért, hogy fáradjak ki a folyosóra, s csak akkor jöjjek vissza, ha szólnak.

A folyosón alkalmam volt elmélkedni a nyelvtanulásról, az idegen nyelvek tanításáról. Hol a hiba? Mit kellene tenni? Más országokban miért jobb a nyelvoktatás? Melyik a legjobb metódus?

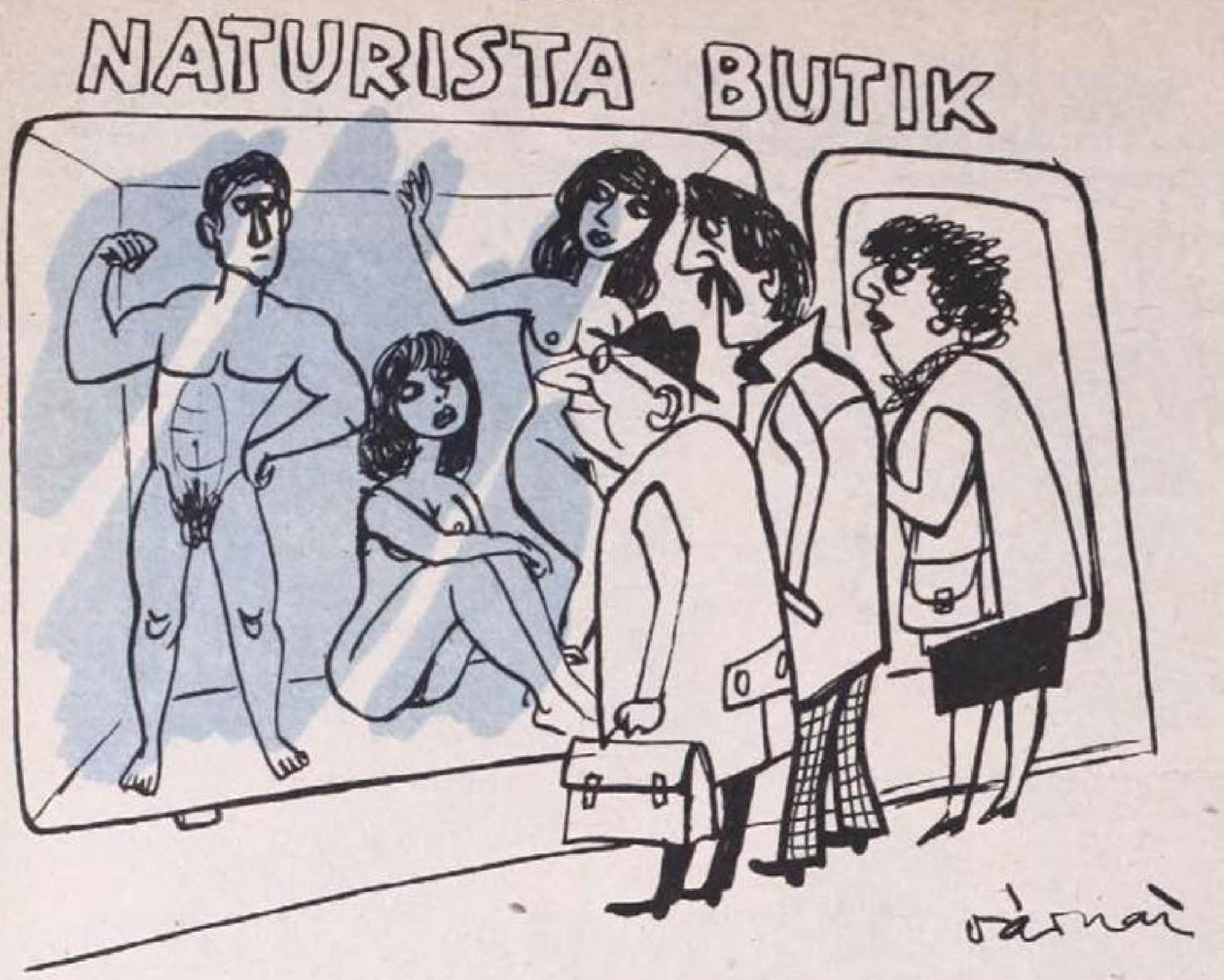
S akkor döntöttem. Mielőtt behívtak volna, otthagytam az egyetemet. Elmentem és soha többé nem tértem vissza. Elmentem dolgozni, megnősültem, gyerekem született. Éjszakánként azonban most is felriadok. Vajon mi lehetett az, amire rá kellett kérdeznem: személy, tárgy, fogalom?

Soha nem fogom megtudni.

Lehet, hogy egyetemista barátaim még mindig ott ülnek a tanteremben, ősz hajjal vagy kopaszon, soványan vagy pocakosan és várják, hogy visszatérjek...

Mikes György

ÚJ ÜZLET

– Nyugodt lehetsz Juliska, hagytunk hátra annyi szemetet, hogy visszatalálunk . . .

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI......

A férj este tér haza a munkából és feleségét mély versolvasásban találja.

— Az egész délutánt Adyval töltöttem — mondja az asszony.

— Vettem észre . . . Itt felejtette a kalapját.

ELELMES EMBER

Emlékszik még?

FÜLÖP GYÖRGY:

A NIMOLISTA
Tengett, lógott
nyárba-télbe,
csak persze nem
havibérbe!

A DÁRIZÓ
Kész művészet
volt a tarha,
mindig akadt
hozzá marha

A ZSUGÁS
E keserves
Noé-bárkán
eljátszotta
nejét kártyán

A KÖLTŐ
Itt gubbasztott
a nagy költő,
mert zaciban
a felöltő

A FŐÚR
Nem volt tőkés
mégis sáros
volt önála
a fél város

A VIRÁGÁRUS
Öreg szajha
sorstól rágott
testet árult,
majd virágot

KENYERESLÁNY
Ha eltévedt,
némely tenyér
dupla árú
volt a kenyér

Mesék az erdőből

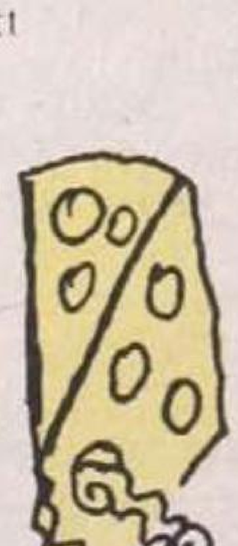
„ÁLLATI JÓ ÖTLET!"

Üvöltve lelkesedtek az Erdei Parlament félelmetes hangú tagjai. A világot látott majom, az emberek állatkertjéből hazaszökött kis maki javaslata szerint tálcán kínálja az erdő: „Állatkertet kell alapítani!" Az egyhangú szavazás után nincs hátra más csak egy: azt a céget kiválasztani, amelyik tud majd nekik a tervhez szükséges méretű ketrecet szállítani!

SAJTGYÁRAT ALAPÍTOTT

az Erdő, mert a bőségesen tejelő, milliónyi állat korlátlan mennyiségű szállítója a sajt alapanyagának. A gyártásnak bátran nekivágtak, ám megoldhatatlan gondot okozott egy váratlan fordulat: „Hogyan kell a sajtba rakni az anyagot sem igénylő lyukakat?!" Termékük ugyanis szemre tömör gyönyör, de a nyakukon marad az erdei kincs, mert eladni lehetetlen, – ugyanis ehetetlen, pedig csak azt kellene belerakni, ami hiányzik belőle – az a valami ami benne van, és ami nincs!

AZ ERDŐ ŐSZI SZENZÁCIÓJA!

A legbölcsebb és legbékésebb öreg róka fejére vérdíjat tűzött ki a rendet védő erdei szervezet, mert megveszett, amikor a nyolcadik bőrt akarták lehúzni róla! Találgatják tehát, s fogadnak is egymást között, hogy mikor kerül kézre az üldözött, és ki lesz a lompos nagy farok beszolgáltatója?!

Borbély Tibor

Levél a nevelésről

Kedves Uram!

Válaszolva megtisztelő körkérdésére, melyben nevelési elveink és gyakorlatunk iránt érdeklődik először is azt kívánom megjegyezni, hogy mindig lenéztem a gyermekek túlságos kényeztetését, olyanokat mint hogy: Bübüke, Cukorfalat, Aranymálinkó, rögtön beleharapok abba a kis popsidba! Fúj! Én, aki hivatásomnál fogva egyetemi tanár vagyok, kötelezve éreztem magam, hogy példát mutassak az ésszerű gondos nevelésből. Engedelmével idézek néhány gyakorlati esetet.

A napfürdőzés során többször is előfordult, hogy a nap hosszú másodpercekre elbújt a felhők mögött, ami azzal a veszéllyel fenyegetett, hogy Csaba bőrében nem halmozódik fel elegendő B vitamin a nehéz téli hónapokra, szabad prédájául esik a támadó baktériumoknak, ezért gyümölccsel próbáltuk pótolni. A könyvek egybehangzóan a feketeribizli vitamintartalmát helyezték a legmagasabbra, de mi nem mertük megkockáztatni, hogy a gyümölcs héja vagy magvai megakadjanak a gyerek torkán, köhögésrohamot váltva ki, mely jóvátehetetlen rombolást okozna a fejlődő szervezetben, nem is beszélve egy esetleges gégemetszés szükségességéről. Ezért minden ribizlit külön meghámoztunk és csipesszel kiszedtük belőle a magvakat. Eleinte kissé nehezen ment, de mikor sikerült egy elektronmikroszkópot beszereznünk teljesítményünk nagyban javult, feleségemmel egy-egy éjszaka néha egy egész kávéscsészére valót is sikerült megtisztítanunk.

Megfelelő gondot fordítottunk a gyermek szellemi képzésére is. A rendelkezésre álló játékokat nem ítéltük elég alkotó szelleműnek, ezért mi találtunk ki néhányat. Megfigyeltük, hogy Csaba figyelmét leköti ha én szemeimmel két egymástól távolabb fekvő bútort figyelve bandzsítani kezdek, közben az orrnyergemen egy tojást egyensúlyozok, kezeimmel néhány kártyatrükköt mutatok be és a ballábammal egy verklit hajtok. Mivel, mint bizonyára tudja, az egyetemen a kvantummechanikai tanszéket vezetem, így sajnos nem tartózkodhattam egész nap a gyerekszobában, ilyenkor a feleségem helyettesített. Szerencsére a fiúnkat az is őszinte érdeklődéssel töltötte el, ha a feleségem egy feje fölé tartott lábasból langyos paradicsomszószt csorgatott a fejére állandó megdöbbenést tettetve, közben néhány lánykorában hallott orfeumi nótát énekelt: „Mondja kedves Biemsensteinné hol dolgoztat Ön?" vagy „Tetszik tudni tisztelt úrnő, én vagyok a csetneki Róth..."

Ezek természetesen apróságok, melyeket minden szülő megtesz a gyerekéért, de Ön körkérdésének egyik alpontjában az iránt is érdeklődik: emlékszem-e valami olyan módszerre, melyet a gyereknevelésben csak mi alkalmaztunk? Talán nem hangzik nagyképűségnek, ha egy ilyen esetről is beszámolok.

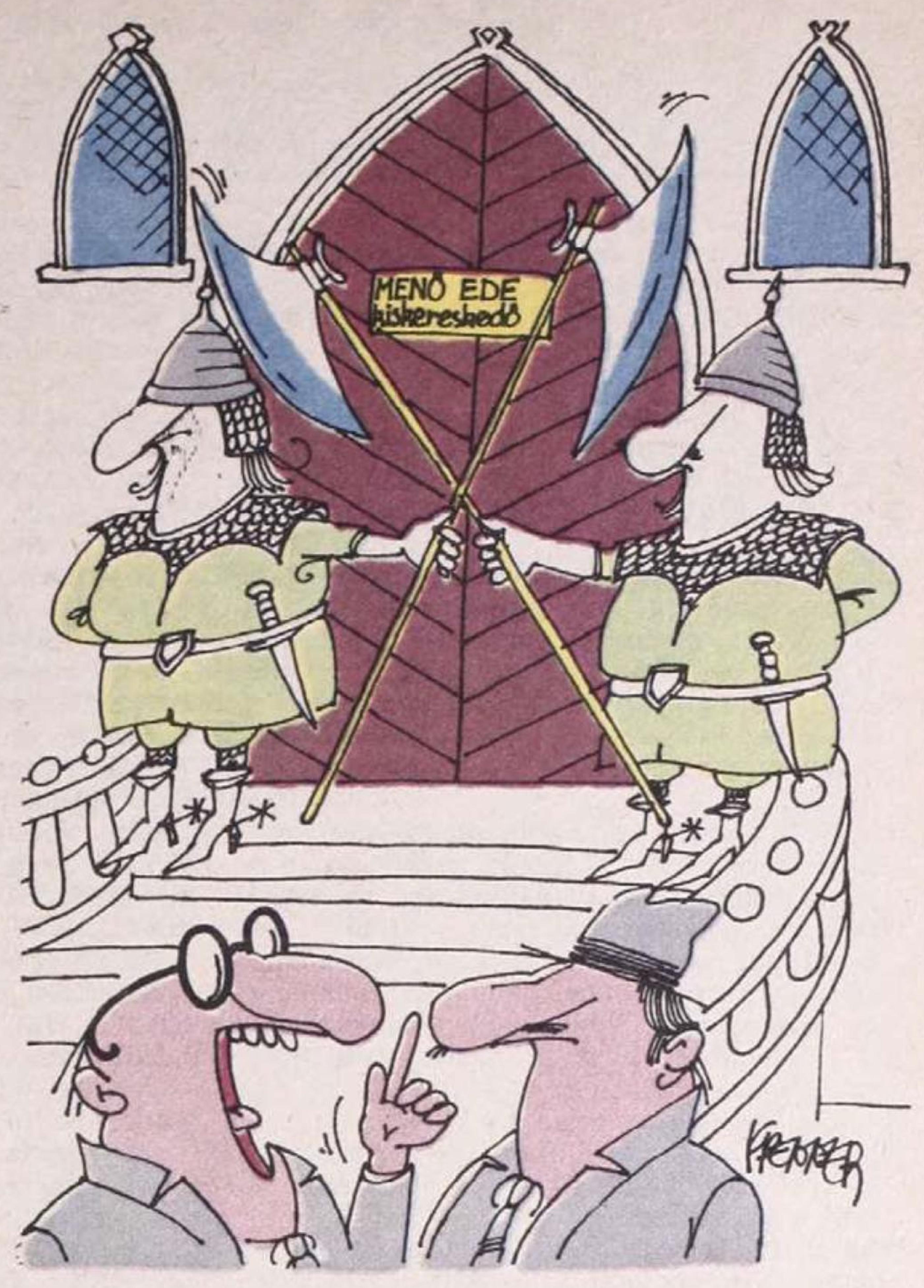
Egy alkalommal Csaba fiúnk székrekedésben szenvedett és sem a hashajtók nem hatottak rá, sem a Japánból hozatott végbélfurulya, melyet, ha megfelelő helyre illesztünk a felszabaduló gázok tetszetős dallamokat játszanak rajta. Feleségemmel, aki egyébként gyakorló pszichológus, az az ötlete támadt, hogy a gyerekben tudatosítani kellene saját alfelének meglétét, mert ez segíti a megfelelő funkciók végrehajtásában. Feleségem véleménye szerint az én intelligens magas homlokom lenne erre a célra a legmegfelelőbb, a nagy szabad felületek ingerlőleg hatnának a gyerekre, ezért én naphossszat térdeltem Csaba előtt mindig a legmegfelelőbb látószögben. A kísérlet teljes sikerrel járt, sajnos én már nem tudtam félreugrani előle. Külön balszerencsénkre rövidlátó szomszédunk épp akkor nyitott be, csodálkozva nézett rám:

— Ilyen hatásos a Bánfi-szesz? De a régi haja mintha szőkébb lett volna.

Utolsó pontként Ön az iránt érdeklődik, ogy elégedettek vagyunk-e nevelésünk eredményével, erre csak egyértelmű igennel felelhetünk. Csaba fiam már nyolcéves korában szerepelt az ország legfontosabb napilapjaiban vastag betűkkel szedve: „Elfogták a templomok kegyszertolvaját, a fiatalkorú Kékkúti Csabát!" — és beláthatja: egy apának nem mindegy, hogy a fia már ilyen korán vitte valamire. Később sem volt okunk csalódni benne, miután aláírásunkat meghamisítva kijelentett minket a saját lakásunkból, a területileg legközelebbi szociális otthonba helyeztetett el, és szinte minden második évben meglátogatott, egészen addig, amíg egy alkalommal nyugdíjamból véletlenül magamnál tartottam tíz forintot és Csabát elítélték apa és anya sérelmére elkövetett emberölési kísérletért.

Moldova György

ADÓELLENŐRZÉS

– Érdekes, ő volt az, aki nagyon kérte, hogy mérsékeljük az adóját, mert rosszul megy az üzlet.

– Szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál!

DELTA

AMATŐR KÖZGAZDÁSZ

– Most, hogy felemelték a papír árát, biztos emelkedik a papírpénzeink árfolyama!

Magyar siker a favágó világbajnokságon

VÉGRE NEM CSAK MAGUNK ALATT VÁGJUK!

SACSEK és HAJÓ

— A MAGELLÁNRÓL

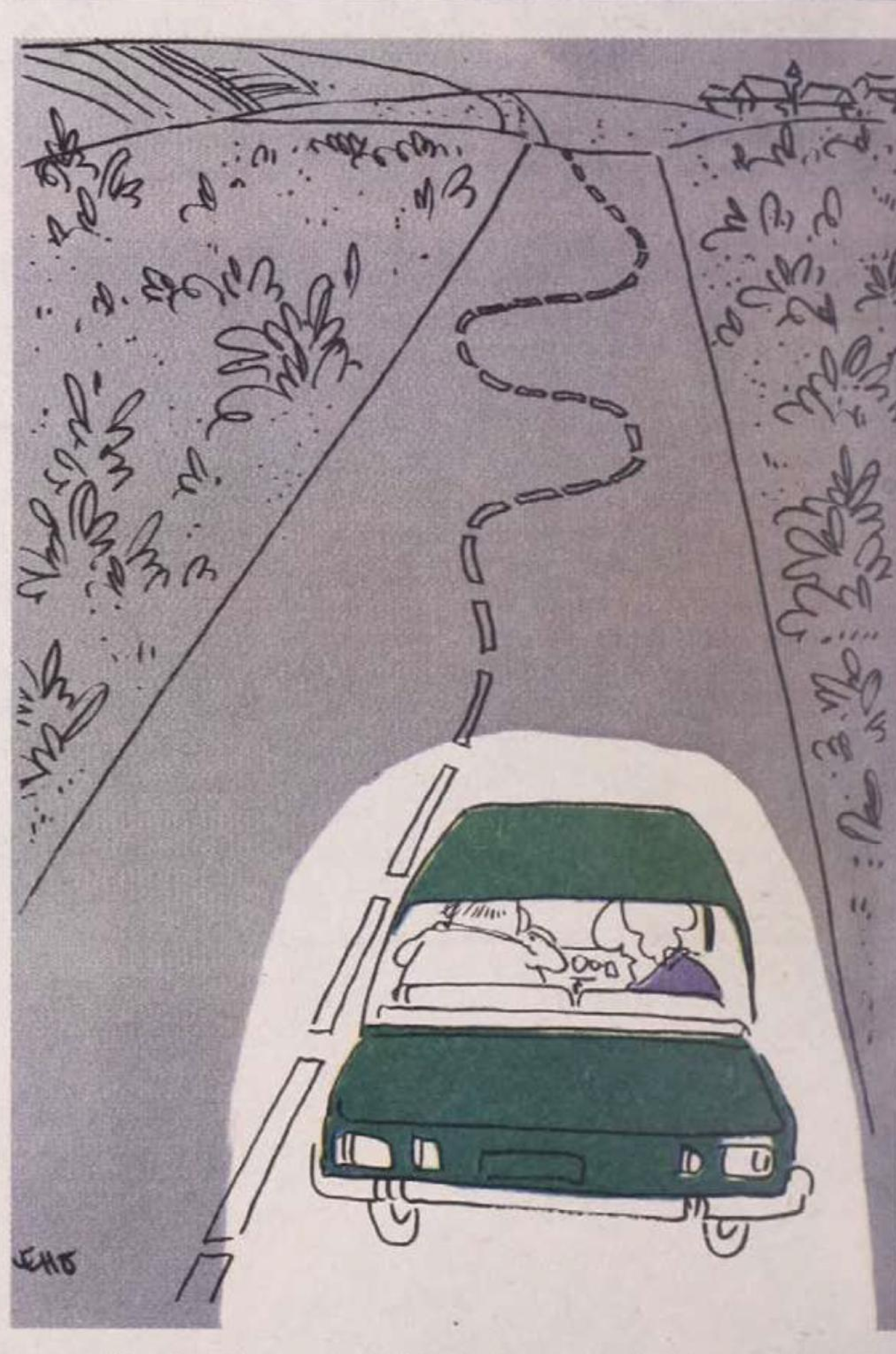
(Egy Vadnai-parafrázis)

SACSEK: Jó napot, Hajó úr!
HAJÓ: Jó napot, Sacsekkém. Tegnap nem láttam. Mi volt magával?
SACSEK: Otthon kellett maradnom. Hozták az új tékámat.
HAJÓ: Milyen káját?!
SACSEK: Tékámat.
HAJÓ: És a maga té káját mások hozzák magához? Miért nem viszi haza maga?
SACSEK: Én? Száz kilót? Az én korombán?
HAJÓ: Száz kilós? Magának pont egy ilyen kövérség kell az ágyba?
SACSEK: Hogyhogy az ágyamba? A padlóra! A sarokba, a régi tékám mellé.
HAJÓ: És maga panaszkodik a korára... Mondja, és mit szól ahhoz a felesége, hogy maga a té káival a padlón szórakozik?
SACSEK: Szent ég, Hajó, maga már megint félreértett! A tékák, azok arra valók, hogy a csecsebecséimet tartsák!
HAJÓ: A csecsebecséit? Hihi, ez jó... És gondolja, hogy ha a té kái a sarokban tartogatják a té csecsebecséit, akkor a té nacsasszony nem fogja észrevenni?
SACSEK: Már miért ne venné észre? Ő adta hozzá a fele pénzt.
HAJÓ: Uramisten, micsoda világ!
SACSEK: Most mi baja? Utóvégre az ő csecsebecséi foglalják el a legtöbb helyet a lakásban.
HAJÓ: Látja, ez igaz. Akartam is mondani magának a múltkoriban, hogy a té neje mintha egy kicsit elhízott volna az utóbbi időben.
SACSEK: Csoda? Hisz egész nap mást se csinál, mint teker.
HAJÓ *(ijedten)*: Mit csinál?!
SACSEK. Teker. Teljesen belebolondult abba a hülye Magellánba.
HAJÓ: Az meg kicsoda? Eddig csak a nagyorrú Kertészről tudtam.
SACSEK (sóhajt): Magellán, az egy híres hajós volt. És róla neveztek el egy játékot.
HAJÓ: Tudom, a Magellán tojását.
SACSEK: Nem!!! A tojás, az a Kolumbuszé volt. A Magellánról egy híres fok van elnevezve!
HAJÓ: És az asszony megszédült?
SACSEK: Megszédült? Fülig beleesett. Egész nap a szobájában ül, és ezt a hülye Magellánt tekergeti.
HAJÓ: Látom, Sacsek, maguk már nyitott házasságban élnek.
SACSEK: Miért élnénk nyitott házasságban?
HAJÓ: Hallja! Maga a sarokban a két té kájával, a té nacsasszony a szobájában azzal a té tengerésszel...
SACSEK: Ember, térjen észre! Amit ő csinál, az egy szellemi játék!
HAJÓ *(gúnyosan)*: Szellemi! Ugyan már!
SACSEK: Hát persze. Úgy kell tekergetni, hogy a végén valami értelmes szöveg jöjjön ki. A feleségem a minap harmadik lett szövegével a tévé pályázatán.
HAJÓ: Miféle szöveggel?
SACSEK: Csaták hé fordul tinónk százával bütykös margón Oszi salátám szekere, piff.
HAJÓ: Aha. És mondja, a Buda Béla látta a nacsasszonyt?
SACSEK: Hogy jön ide a Buda Béla?
HAJÓ: Semmi, semmi. Csak éppen úgy hírlik, nagyon ért az ilyen esetekhez.
SACSEK *(dühösen)*: Ebből elég volt! Különben nemcsak a tékás miatt nem láttott tegnap. A sógorom is feljött vidékről. Hozott az újborából. Ha hiszi, ha nem: maligán-rekorder!
HAJÓ: És a szöveg?
SACSEK: Miféle szöveg?
HAJÓ: Hát ami a tekerés végén kijött.
SACSEK: Ember! Én most a maligánról beszélek! A maligán-fokról!
HAJÓ: Hát persze. Amit arról tojás nélküli matrózról neveztek el, akibe a kedves neje mostanában bele van esve.
SACSEK *(tajtékzik)*: Itt fulladjak meg, ha még egyszer leállok magával diskurálni! Szerencsére jó kedvemben talál. Az este ugyanis még a lányom is beállított.
HAJÓ: A sógor újborától?
SACSEK: Nem!!! Nyugat-Németországból. Münchenben járt turistaúton. Valóságos ódákat zengett a Pinakothékáról.
HAJÓ: A pi... A micsodáról?!
SACSEK: A Pinakothékáról. Azt mondja, olyan dolgokat még sehol se látott, mint amik ott vannak közszemlére téve.
HAJÓ: Képzelem. És az ilyesmi érdekli a kedves lányát?
SACSEK: Na hallja! Azt mondja, a legszívesebben hazahozta volna nekem az egészet, cakk-pakk, mert tudja, én is mennyire szeretem az ilyesmit.
HAJÓ: Mondja, Sacsek, egyáltalán van még szabad sarok a lakásában a té káinak?
SACSEK: Hajó, magának már megint fogalma sincsen arról, hogy miről van szó! Volt már maga egyáltalán a Pinakothékában?
HAJÓ: Hajjaj, de hányszor! Régi szép idők! Csak egyvalamit nem tudtam soha elérni.
SACSEK: Micsodát?
HAJÓ: Hogy a tekerés végén értelmes szöveg jöjjön ki...

Timár György

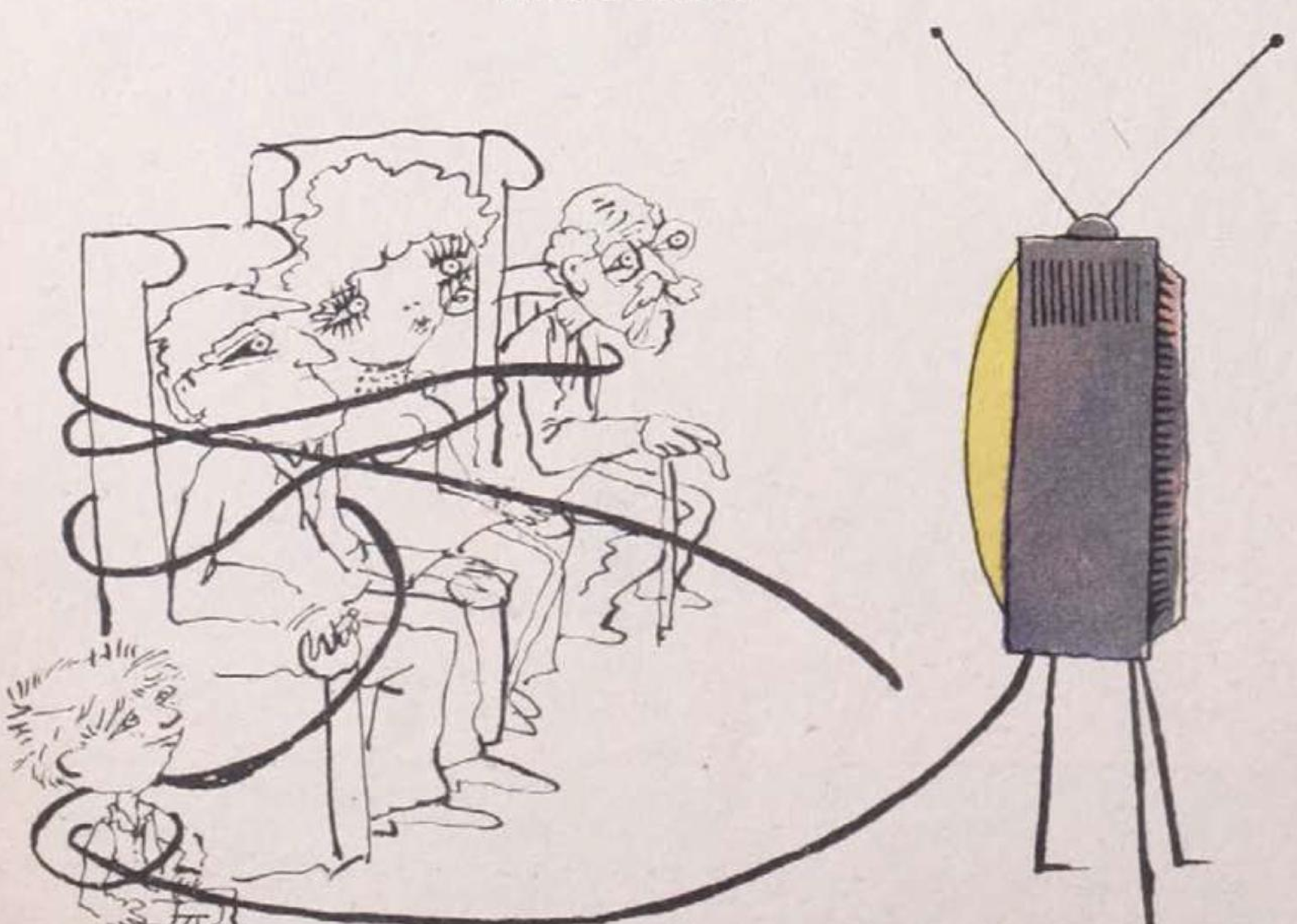

– Arra vigyáztat a diri, nehogy a termékeink fölött elrepüljön az idő...

– Vigyázz, fiam, itt kivilágítatlan biciklistákra lehet számítani!

A TÉVÉ RABJAI

Emelik a strandbelépők árát

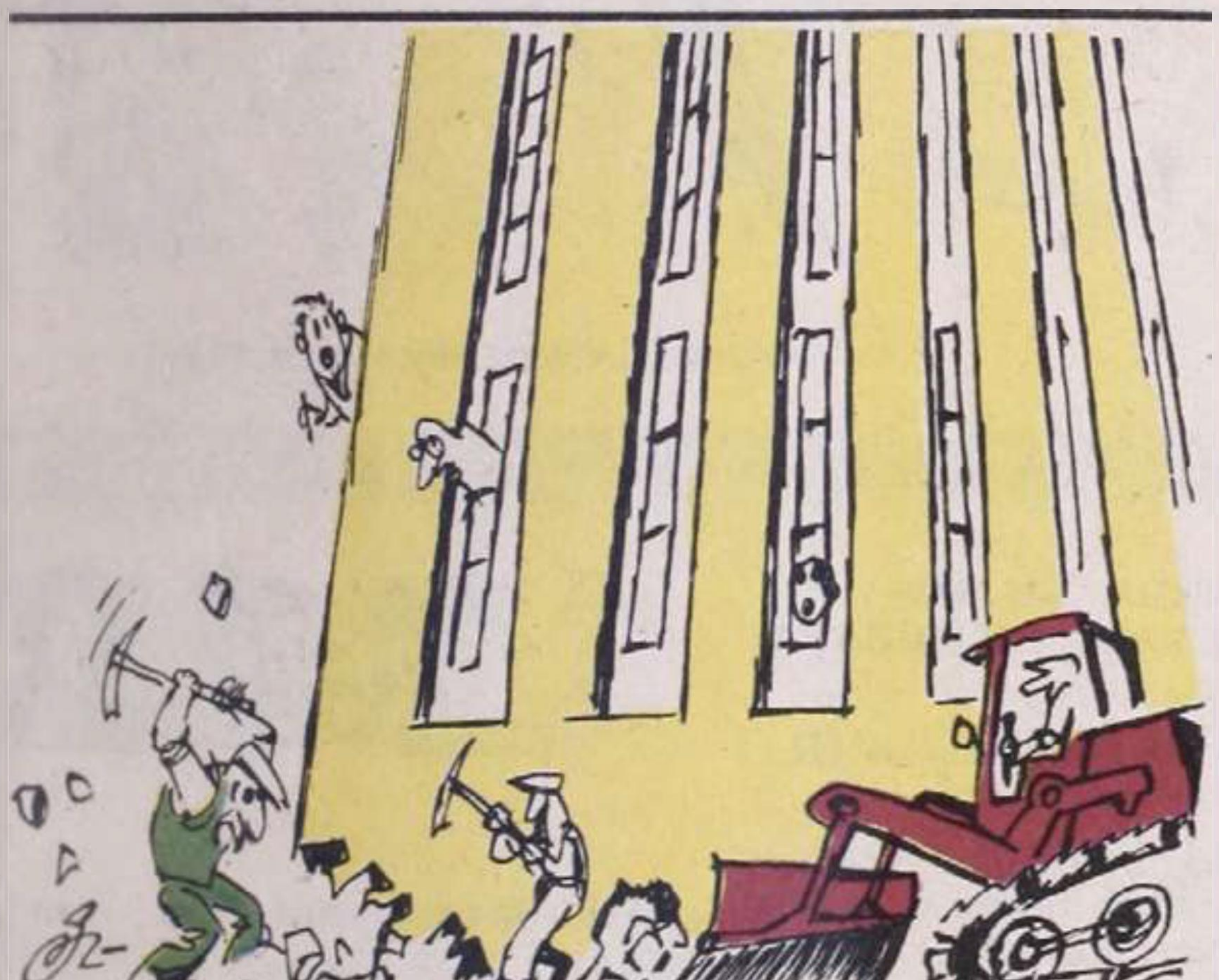
MINDEN VÍZBE MÁRTOTT TEST A PÉNZÉBŐL ANNYIT VESZT...

Jól jövedelmeznek a nemzetközi mérkőzések

KUPA KUPÁHOZ, GUBA GUBÁHOZ

– Ki gondolta volna róla, amikor százezret adományozott az új Nemzeti Színház építésére?

– Le kell bontani, mert az alapkőben elhelyezett újságból kimaradt a protokoll!

JÓHÍREK

Tisztelt Magyar Rádió! Nekem nagyon tetszik az új műsorszerkezet, szépen szól a Szabó család sztereóban is, és a Senki többet, harmadszor? éjszaka, meg az In der Muttersprache, a Vasárnapi koktél szombaton, a Poptarisznya nyugdíjasoknak, öröm hallgatni (meg arany), csupán egy dolgot hiányolok, de azt nagyon. Ugye elnézik nekem, s ha már eddig nem kérték ki, majd most sem kérik ki (maguknak) a véleményem.

Szóval, ami kis hiányérzetem van, az csak a jóhírekkel függ össze, akarom mondani azzal, hogy nincs külön műsoridő a számukra, pedig akad ám jóhír, csupán oda kell figyelni, lám a múltkor is ... kár, hogy nem jut eszembe...

Jóhíreket mondhatna a rádió akár minden második délelőtt, és természetesen munkaszüneti meg ünnepnapokon, aztán a hónap első keddjén, utolsó péntekjén, továbbá a mindenkori szökőnapon valamint bármikor máskor. Arra természetesen ügyelni kéne, hogy egy-egy drámai hirtelenséggel érkező jóhír, amelyet az adást megszakítva mondanának be, nehogy megrázkódtatást okozzon. Ezért, ha így adódna, talán egy kisebb jóhírrel kellene kezdeni, sőt esetleg egy mérsékelt, majdnemkedves rosszhírrel bevezetni az egészet, s csak aztán robbanna a pozitív bomba.

Ami engem illet, a jóhíreket képzetlen beszédtechnikájú amatőrökkel olvastatnám be, a nagyobb átélés kedvéért. És a repertoárba természetesen csak a szívet-lelket igazán megmelengető dolgok kerülhetnének, külföldről például olyasmi, hogy a szárnyas rakéták Európából elrepültek melegebb éghajlatra, de szemben a vándormadarakkal, ők sohanapján térnek majd vissza, egyáltalán: megtalálták a háborúk ellenszerét, a vitás nemzetközi kérdéseket ezentúl tizenegyes rúgásokkal döntik el, és a legutolsó szegény emberről is kiderült, hogy gazdag ember, amellett persze boldog. Belhonból pedig olyasmi, hogy másnaptól OTP-hitelre kapható a főttkukorica és maga az OTP-hitel, a kettesekre százezer forintot fizet a lottó, hogy ismét leszállították a vasúti jegyek árát, hogy újra lehet úszó-

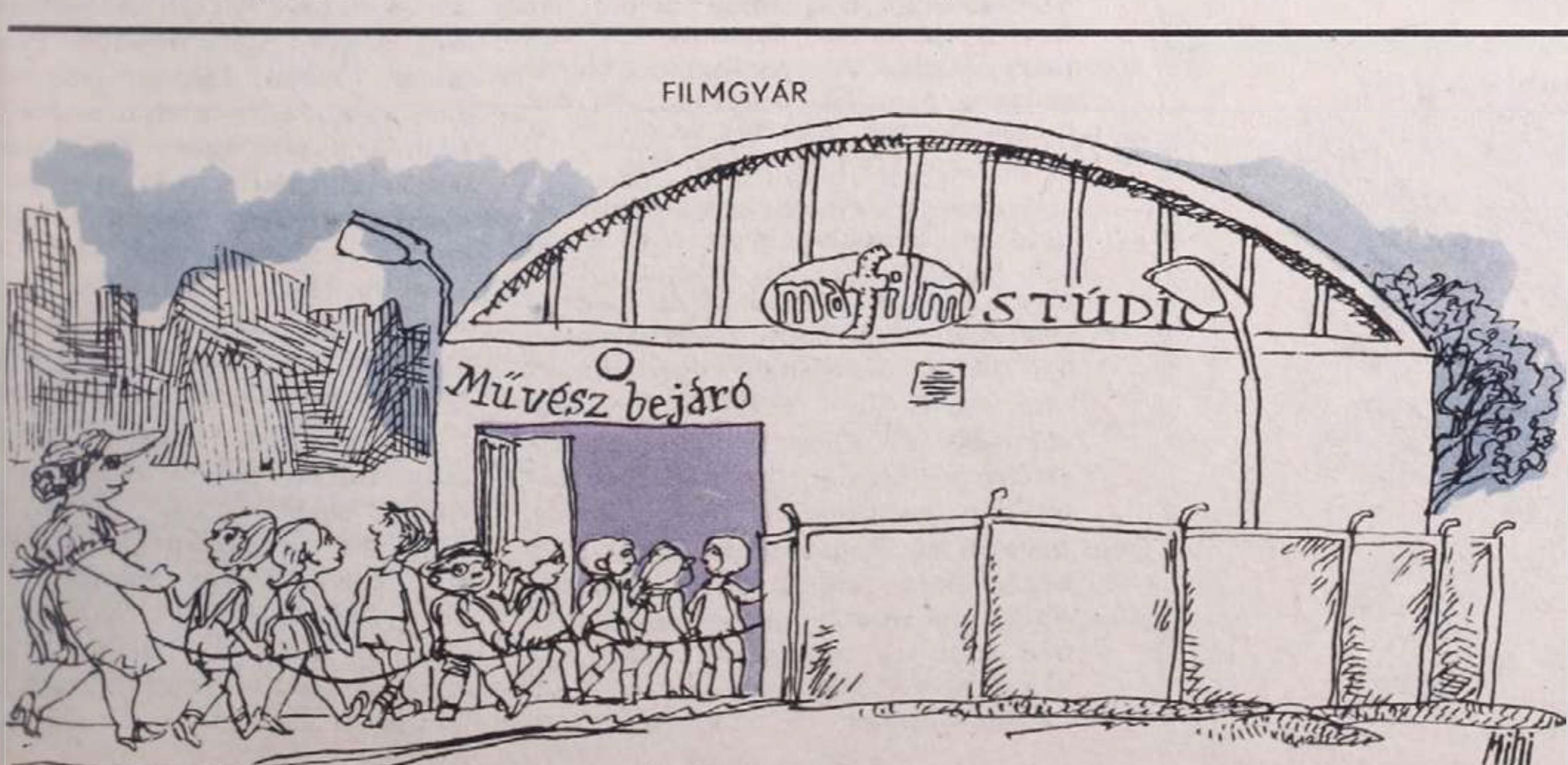
sapkát kapni, továbbá kapható Dopegyt, de nem kaphatók a lányok, olajtengerre bukkantunk az Alföld gyomrában, javultak a csereárányok, betörtünk a japán autópicra, a magyar focicsapat második lett a világbajnokságon.

Erről jut eszembe: gondosan mérlegelni kell majd, hogy valóban örömöt okoz-e a híradás? Hiszen ami ma jóhír, az tegnap még nem volt az, és fordítva. Aztán a rétegigények! Mert ugye, aminek örül az autós, annak nem biztos, hogy örül a gyalogos. Más a főnök öröme és más az enyém, a leányálom meg a fiúálom. Szóval be kéne konferálni: „Kedves hallgatóink, most a hölgyeknek (uraknak, kutyásoknak, baloldali középpályásoknak, fürjtenyésztőknek, fradistáknak, eladóknak, viszonteladóknak, naturistáknak, biciklistáknak, kisnyugdíjasoknak nagycsoportosoknak, feltalálóknak, pestieknek, vidékieknek, bakancsos turistáknak, karateedzőnek, jellemszínésznek, drámaíróknak stb., a nem kívánt rész törlendő) mondunk jóhíreket. Akiket nem illet, hangoljanak át a Petőfi adóra, ahol most a Nemdohányzók hat perce következik, de utána mindjárt cigarettaszünetet tartunk. A 3. műsorban toronyzenét hallhatnak, a BBC-ben pedig körkapcsolásos vízállásjelentést, tengerszintre átszámítva. Ajánljuk még a Televíziót, ahová a minap mesés import-monoszkópok érkeztek."

Merőben más volna persze a helyzet az egész emberiséget érintő általános jóhírekkel. Ezeket valamennyi adón és csatornán egyszerre, ám többször olvasnám be. Néhány alapszabály. A jóhíreket nem illik helyesbíteni. Nem kell utánuk kommentár, mert részint ugye magukért beszélnek, részint meg minek. Ne feledjük: a sok jóhírbe bele is fásulhat az ember! És végül egy praktikus tanács. Témaszűkében, vagyis azon ritka esetben, ha éppen semmi szívet melengető dolog nem történik a világban, sőt ilyesmit kitalálni sem tudnánk, nos, akkor már az is jóhírnek számít, ha aznap elmaradnak a rosszhírek.

Maradok megkülönböztetett tisztelettel, kedvenc rádióm elkényeztetett és ultrarövid hullámon is hűséges hallgatója:

Münz András

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Az orvos így szól a pácienshez:

— Legjobb lesz, ha teljesen beleveti magát a munkába.

— Az istenért, doktor úr, én a betonkeverőnél dolgozom.

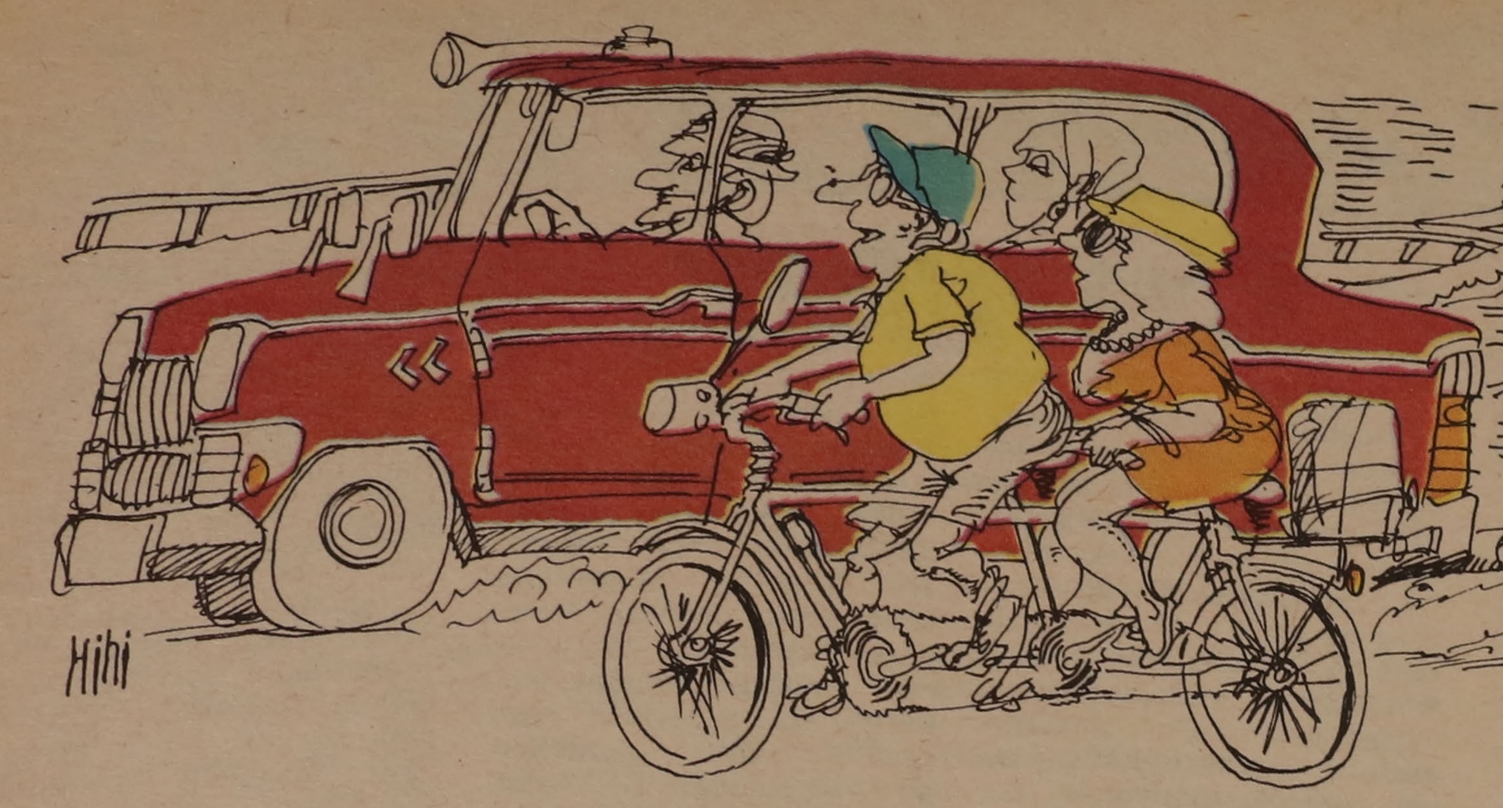
*

— Az utóbbi időben a feleségem állandóan veszekszik velem.

— Bizonyára az idegei... Vidd el csónakázni ... és...

— Az nem használ, tud úszni.

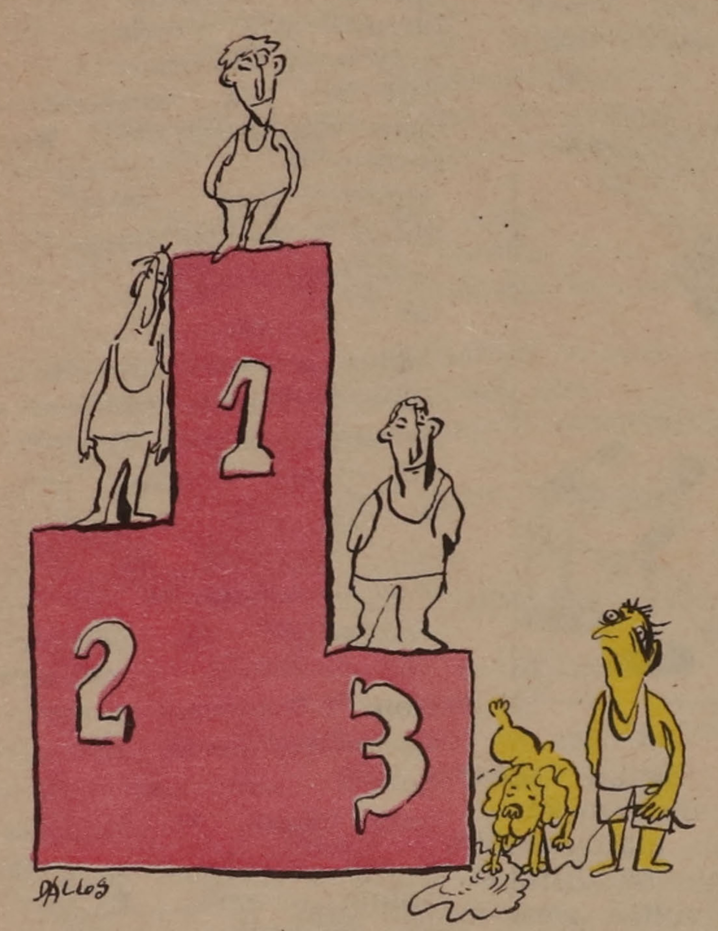
SAVANYÚ A SZŐLŐ

– Képzeld, mit zabál egy ilyen országúti cirkáló!

– Én csak azért nem hordok minit, mert a legutolsó párizsi divatbemutatón már mindenki maxiban volt...

– Jó nő, de nem a felesége!

– Ugyan szívem, ingyen sem kellene

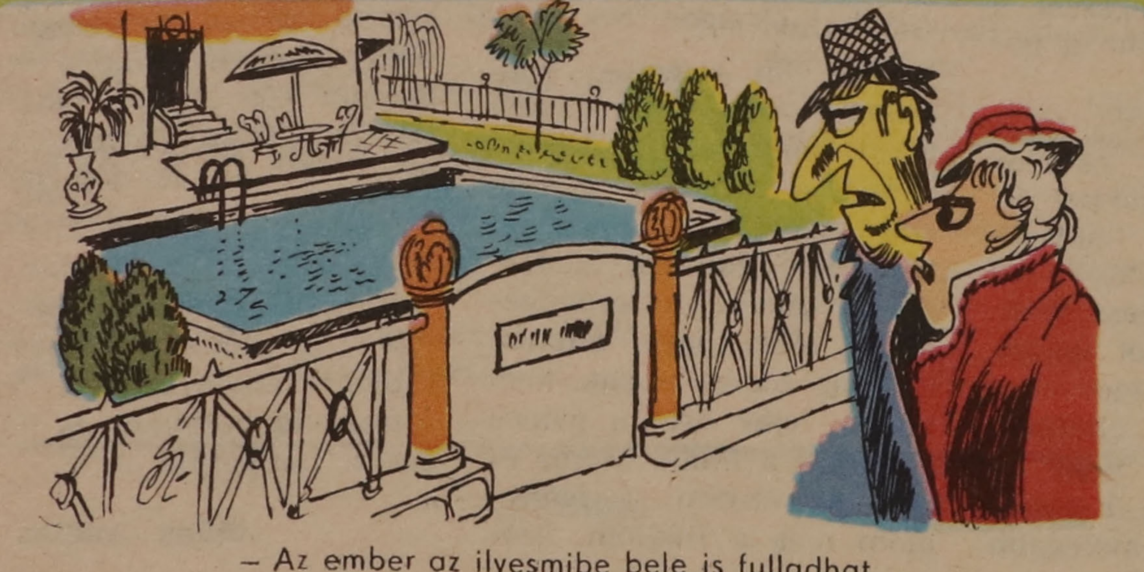
ISKOLAI GYAKORLATON

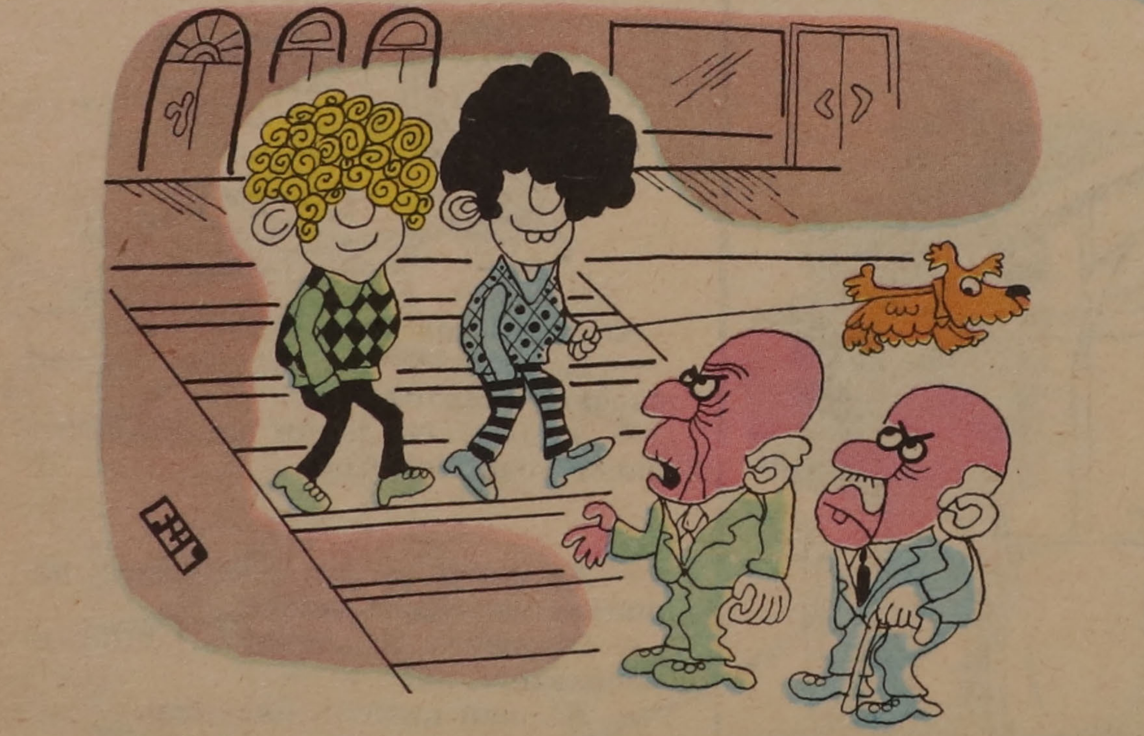
– Nem tudsz valami jó mellékállást?

– Lelketlenség azt a sok aranyos nyestet lemészárolni!

– Az ember az ilyesmibe bele is fulladhat...

– Felháborító, hogy milyen frizurát viselnek ezek a mai fiatalok!

MIÉRT?

FAZENDA VILMOS,
VII. OSZT. TAN. DOLGOZATA:

MIÉRT SAVANYÚ A SZÜLŐ

A szülő sok mindenért savanyú. Mást ne mondjak, kezdem az elején. Én suttyó csecsemő koromban acélos egészségnek örvendeztem. Ám kemény ököllel sújtott le rám az ovi. A kerületi Pipics Renátáról elnevezett kisdedóvóba kerülvén, percek alatt nyakamba zuhant az Orvosi Szakszótár valamennyi ismert kórja. Az asztigmatizmustól egészen a zsibárus-gégéig. És egy csomó a nem ismertek közül is. A szülő már ettől savanyú lett.

Aztán minden átmenet nélkül elkezdtem iskolába járni. És ottan sok hasznos dologra megtanítottak. Megtanítottak például arra, hogyan felejtsek el számolni. Mert ugye én kis tökfej koromban úgy számoltam, mint a vízfolyás. Például snapszliztunk Cuha Demeter pajtással az asztal alatt, én kapásból számoltam az ütéseket. Hogy király, tízes, felső, ász, alsó, az annyimint négy, tizennégy, tizenhét, huszonnyolc, harminc. Hát erről a suliban sebtiben leszoktattak. Ma már a kétszerkettőhöz is a kis masinát kell böködnöm, mert ez így modern. Csak a szülő rém savanyú tőle.

Persze nem csak felejtettem az iskolában. Ha ezt állítanám, dogmatista lennék. Ami káros tünet. Bármi legyen is az. Szóval tanultam is egy csomó mindent az iskolában. Például hogyan lehet a kakaót felköpni a plafonra. Meg hogyan kell a zongora lábát baracklekvárral bekenni. Ezt persze nem szeretve tisztelt tanáraimtól tanultam. Hanem attól az idióta Cibere Nünütől. Mert annak mindig a marhaságon jár az esze. De az mindegy. Suli az suli. És a szülő ettől rettenetesen savanyú.

Meg még azért is savanyú a szülő, hogy rohadt nehéz az iskolatáska. Hiába beszélek neki, hogy Blago Blagojev, a súlyemelők királya is így kezdte. Azt mondja, hogy könnyű a Roppant Lojzinak. Mert a Roppant Lojzi papája sírköves. És telik neki villástargoncára az iskolatáska cepeléshez. Az én szülőm viszont csak egyszerű egyetemi tanár. És nemhogy villára nem futja, mégcsak targoncája sincsen. És ettől a szülő irtó savanyú.

És a szülő még azért is savanyú, mert szeptemberre ígérték az osztály renoválását, meg a biológiakönyv kiadását. Aztán novemberben a szülő még mindig a könyvesbolt előtt stokkol, én meg a domb tetején, a faiskolában. És felváltva fagy be a fenekünk, mert mi összetartó család vagyunk. De ettől aztán oltári savanyú a szülő.

Igaz, ni. A szülő még azért is savanyú, merthogy ősszel szüretelni járunk a sárba. Azt mondja: rendben van, hogy segítek a mezőgazdasági bácsikon, ha zűrben vannak. De akkor segítsenek a mezőgazdasági bácsik is rajtam, ha én vagyok zűrben. És jöjjenek el majd felvételizni helyettem a Semmelweiss Orvostudományi Egyetemre.

Szóval a szülő sok mindenért savanyú. A szülő csak azért nem savanyú, hogy nálunk abszolúte ingyenes a közoktatás. Mert, ha nálunk nem lenne abszolúte ingyenes a közoktatás, akkor a szülő nem csak koplalna, hanem még lopni is járhatna. Amitől aztán állati savanyú lenne a szülő.

SOKK EDÉNÉ OSZTÁLYFŐNÖK BEJEGYZÉSE F. V. ELLENŐRZŐJÉBE:

„A tanuló félreértette a dolgozat címét. Természetesen arról kellett volna írnia, hogy miért savanyú a szőlő. Fegyelmezetlenségért és figyelmetlenségéért osztályfőnöki megrovásban részesítem. A dolgozat érdemjegye egyébként: egyes!"

Fazenda Vilmos dr., a tanuló papája, fellebbezett. A nyolcadik fórum — maga a miniszter — helyt adott az óvásnak, és négyötödre javította ki F. V. kiskorú érdemjegyét. Indoklás:

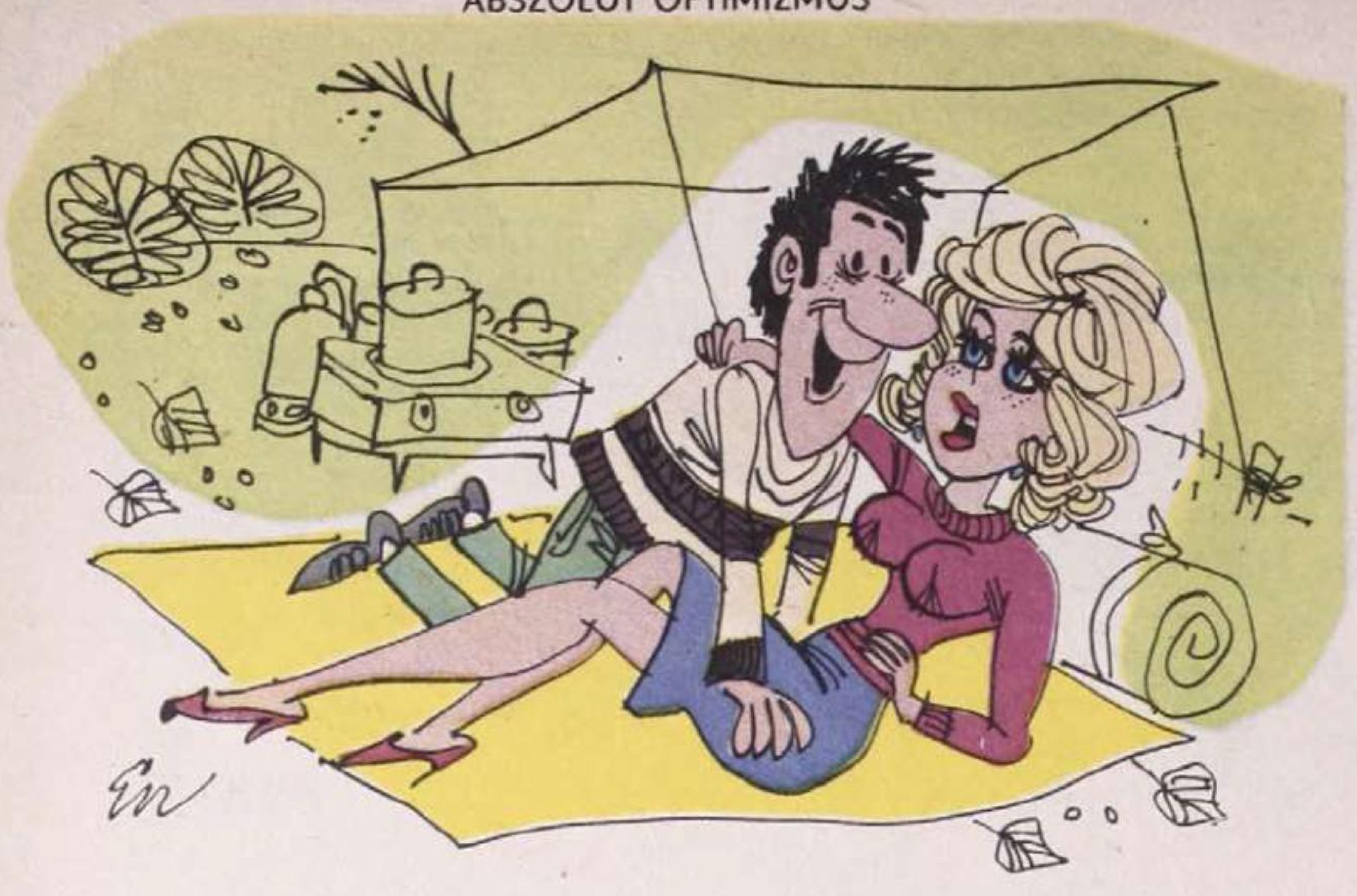
„Egyetlen helyesírási hibáért nem lehet megbuktatni a diákot. Különösen, ha egyébként minden szava igaz."

Peterdi Pál

– A kutya se irigyli a gazdagokat, mi szegények vagyunk, de jól élünk!

ABSZOLÚT OPTIMIZMUS

– Nincs lakásunk, tehát már a lakbéren, a villanyon, a gázon és a fűtésen egy csomó pénzt megtakaríthatunk.

ÚJ ÉLET

– Ez a rosszhiszemű, jogcím nélküli lakó pedig a volt feleségem!

ALKATRÉSZ-HIÁNY

– Az egyik autónak az eleje, a másiknak a hátulja volt jó!

MIT HOZ A JÖVŐ?

KÁROS SZENVEDÉLYEK

Felmérések tucatjai igazolják, hogy mi magyarok szenvedélyes nép vagyunk. Egészen a legutóbbi időkig hittük, hogy káros szenvedélyeink kimerülnek az alkohol és a cigaretta mértéktelen fogyasztásában, ám egy új, mindent átfogó vizsgálat adatai más megvilágításba helyezik önpusztító szokásainkat. Ez a vizsgálat – amelyet dr. Handa és kutatótársai folytattak – mind ez idáig titkos volt és ez az első eset, hogy néhány megállapítása megjelenik az írott sajtóban.

Dr. Handa és tudós társai megállapították, hogy a magyarok immár több mint ezer éve tartózkodnak jelenlegi lakóhelyükön, a Kárpát-medencében, s masszív szervezetük a körülményekhez képest igen jól dacol a legkülönfélébb történelmi huzatokkal. A magyarok egy nem kis csoportja azonban különös előszeretettel hódol kisebb-nagyobb passzióinak, így például az emberek jó része nagyon szeret sorban állni. Mint dr. Handa a legmodernebb statisztikai elemzések révén kimutatja, elsősorban a különféle áruházak megnyitásánál szeretünk sokáig várakozni, de sokan állnak sorban a postán, taxira, vagy éppen – Merkur-sorszámmal a kezükben –, saját autóra várva. Ez a szenvedély egyeseknél – s ők a társadalomnak nem elhanyagolható csoportját alkotják – odáig fajul, hogy már bezárt boltok előtt is beállnak a sorba – ilyenkor természetesen nem vásárolnak semmit, ezzel szemben a fejüket ingatják balról jobbra és eközben nagyokat hümmögnek.

A magyarok igen gyorsak, állapítja meg dr. Handa tanulmánya, s meglehetősen leleményesek. Egyik kedvenc időtöltésük a hiánycikkek utáni rohangálás. Érdekes megfigyelés, hogy már az egészen fiatal egyedek is viszonylag magas színvonalon űzik ezt a szenvedélyt, öt-hatéves gyerekek már autógumikat jegyeznek elő, s nem ritka az a tízéves korú ifjú, akinek már nyolc éve vár valahol a telefonkérelme.

Dr. Handa kutatásai ezután néhány megjegyzést tesznek az itteni, gyakran változó éghajlattal kapcsolatban, majd egy nagyon figyelemre méltó megjegyzéssel folytatódnak. E szerint ugyanis a magyarok közül nagyon sokan várakoznak munkaidő alatt, előtt és után a legkülönfélébb hivatalokban, ahol azután szorgos és nemritkán rosszkedvű hivatalnokok mindenféle pecsétes iratokat állítanak ki részükre. Handa doktorék vizsgálata feltárta, hogy minden magyarnak átlagosan mintegy huszonhét pecsétje van, de vannak olyanok is – ezeknek a szenvedélye már-már betegségnek is nevezhető –, akik életük során száznál is több pecsétet szereztek. (Ebben a számban nem szerepelnek azok a foltok, melyek az illetők lelkiismeretén, vagy éppen a ruháján estek!) A magyarok, állítja dr. Handa és kutatócsoportja, különösen az általuk választott tanácsok hivatalait látogatják nagy előszeretettel, s azt élvezik a legjobban, ha egy tanácsi tisztviselő, aki végül is az ő szavazatuk alapján töltheti be fontos tisztét, nem köszön nekik, vagy éppen ridegen bánik velük.

Mielőtt folytatnánk ennek a titkos felmérésnek részletes ismertetését, meg kell vallanunk, hogy a tanulmányban akadnak zavaros, számunkra is érthetetlen részek. Nem tudjuk például, mit kívántak Handa doktorék mondani azzal, hogy a magyarok szeretnek hála- és csúszópénzt adni. Véleményünk szerint – is itt nem értjük a tanulmány szerzőinek állításait – azért, mert a fent említett jelenség meglehetősen általános a magyarok társadalmában, még nem lenne szabad azt a következtetést levonni mindebből, hogy az emberek örömmel és valóban önként hódolnak ezen ősi szenvedélyeknek.

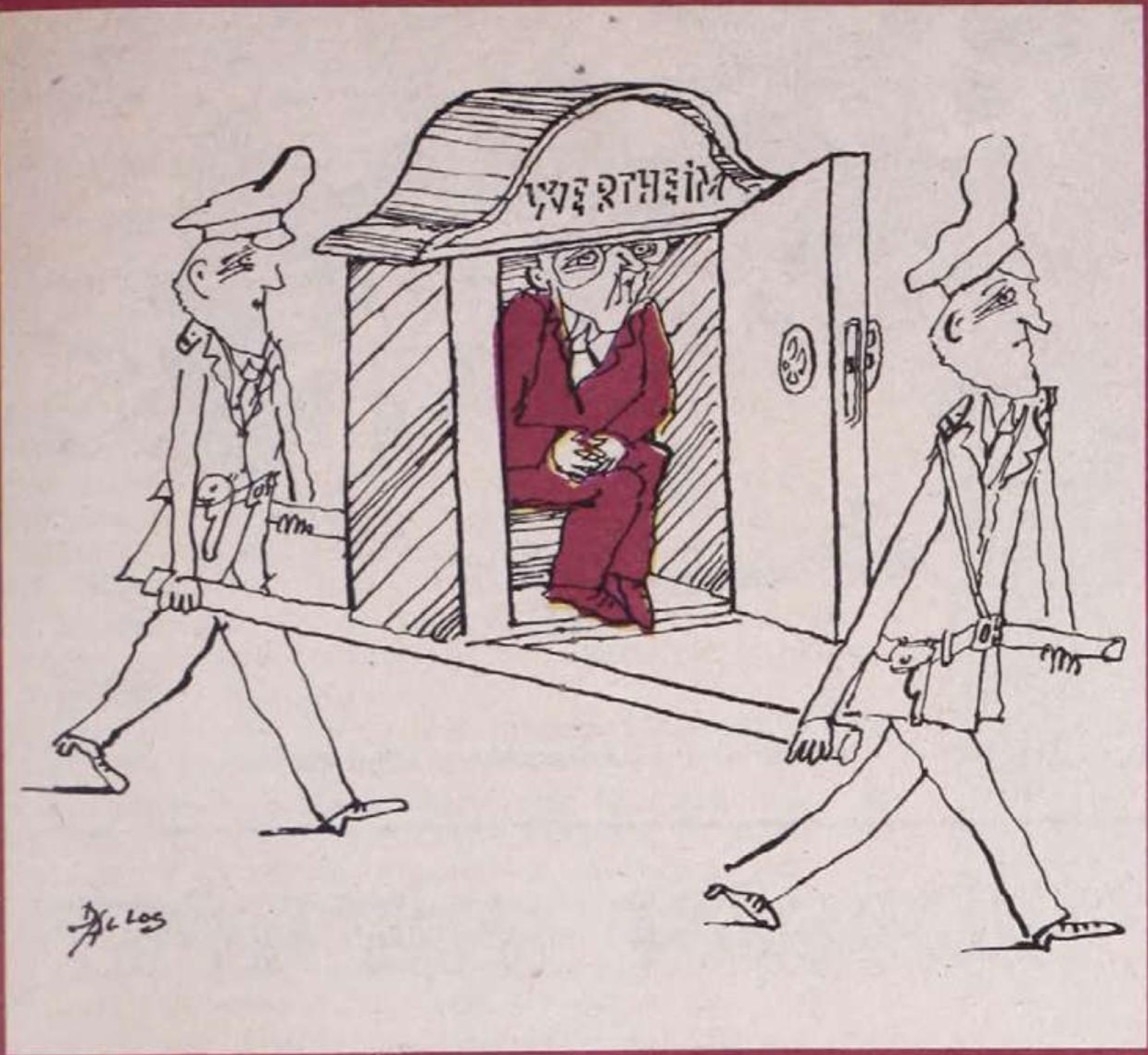
Nagyon sok magyarnak van protekciója, – állapítja dr. Handa, majd hozzáteszi: sok magyarnak azonban egyelőre még nincs. Az igazi fejlődést az jelenti majd, ha mindenkinek lesz protekciója – Handa doktor ezt szocialista összeköttetésnek nevezi –, mert az már majdnem olyan, mintha senkinek sem lenne. Ezzel kapcsolatos a tanulmánynak az a megállapítása is, miszerint, különösen a fiatal, pályakezdő értelmiségi magyarok nagy előszeretettel laknak kicsiny, a szülőkkel közös lakásban, s sokan választják azt az életformát, hogy egészen alacsony fizetésből próbálják meg kihúzni a hónap végéig. (Ugyanez vonatkozik egy sor nyugdíjasra is!)

Reméljük, sikerült dr. Handa és kutatócsoportjának legfontosabb megállapításait összegeznünk. Kérünk mindenkit, hogy miután szigorúan bizalmas értesülésekről van szó, a fenti adatokat és megállapításokat tartsa titokban.

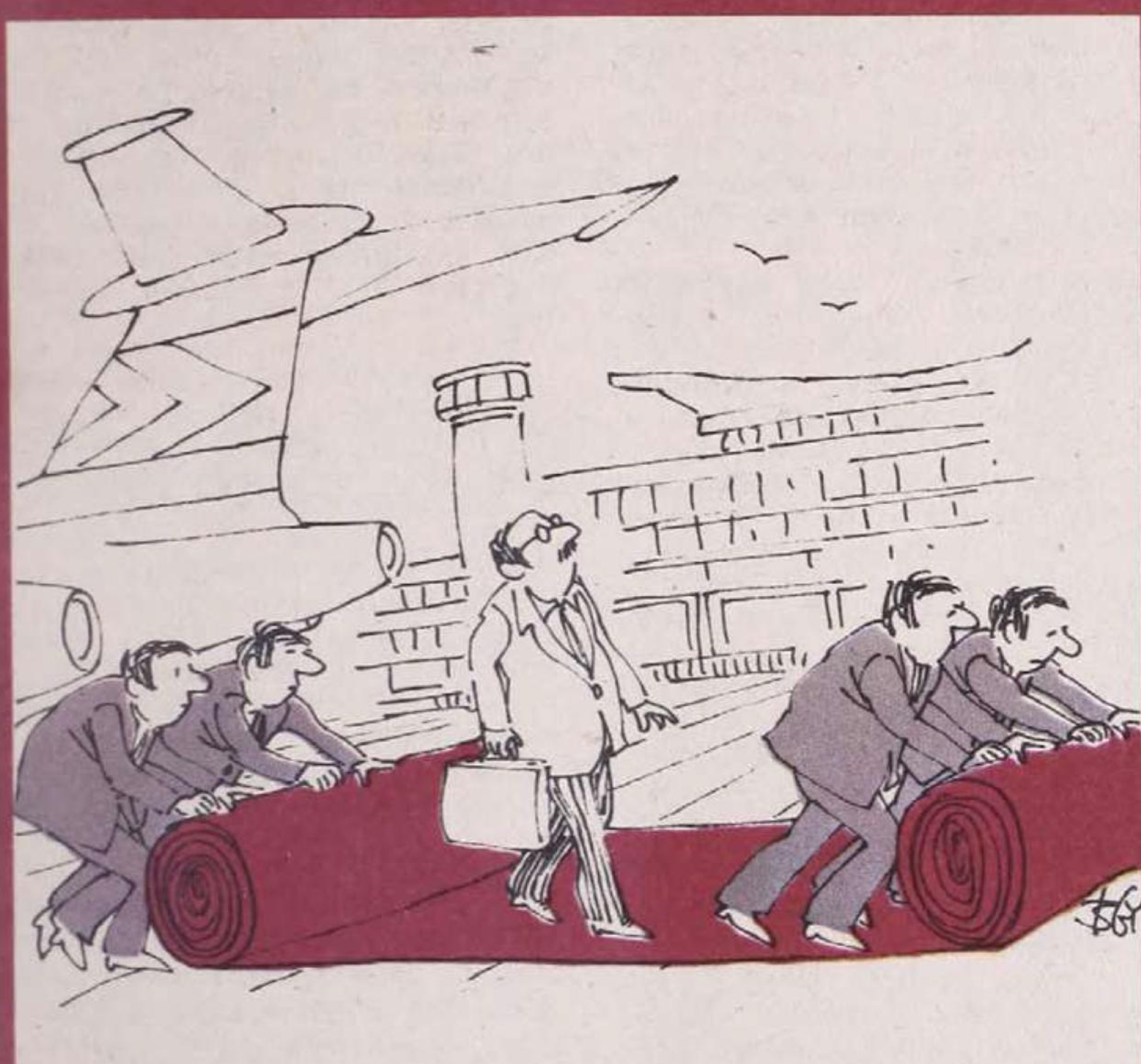
Föld S. Péter

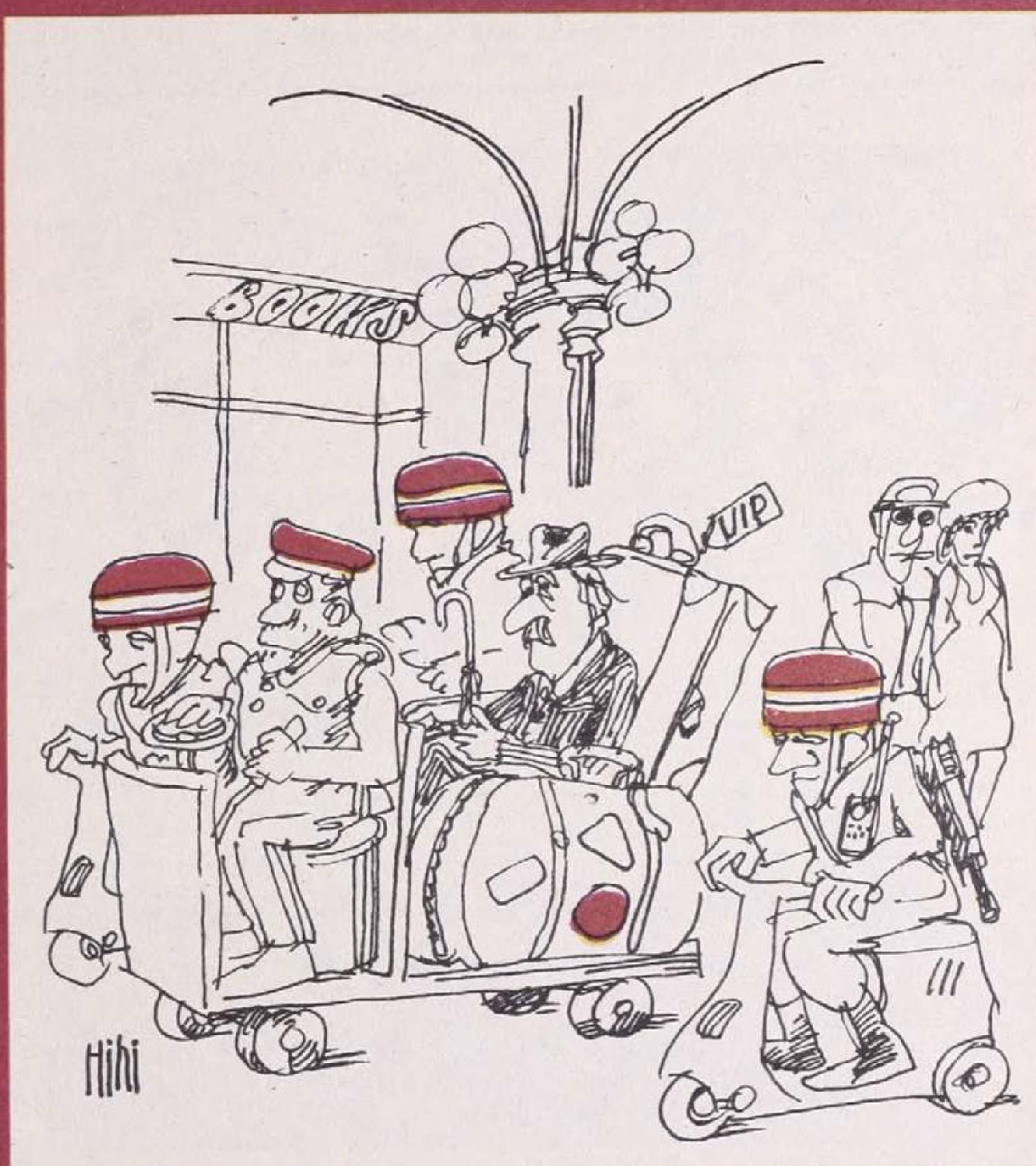
FONTOS SZEMÉLY

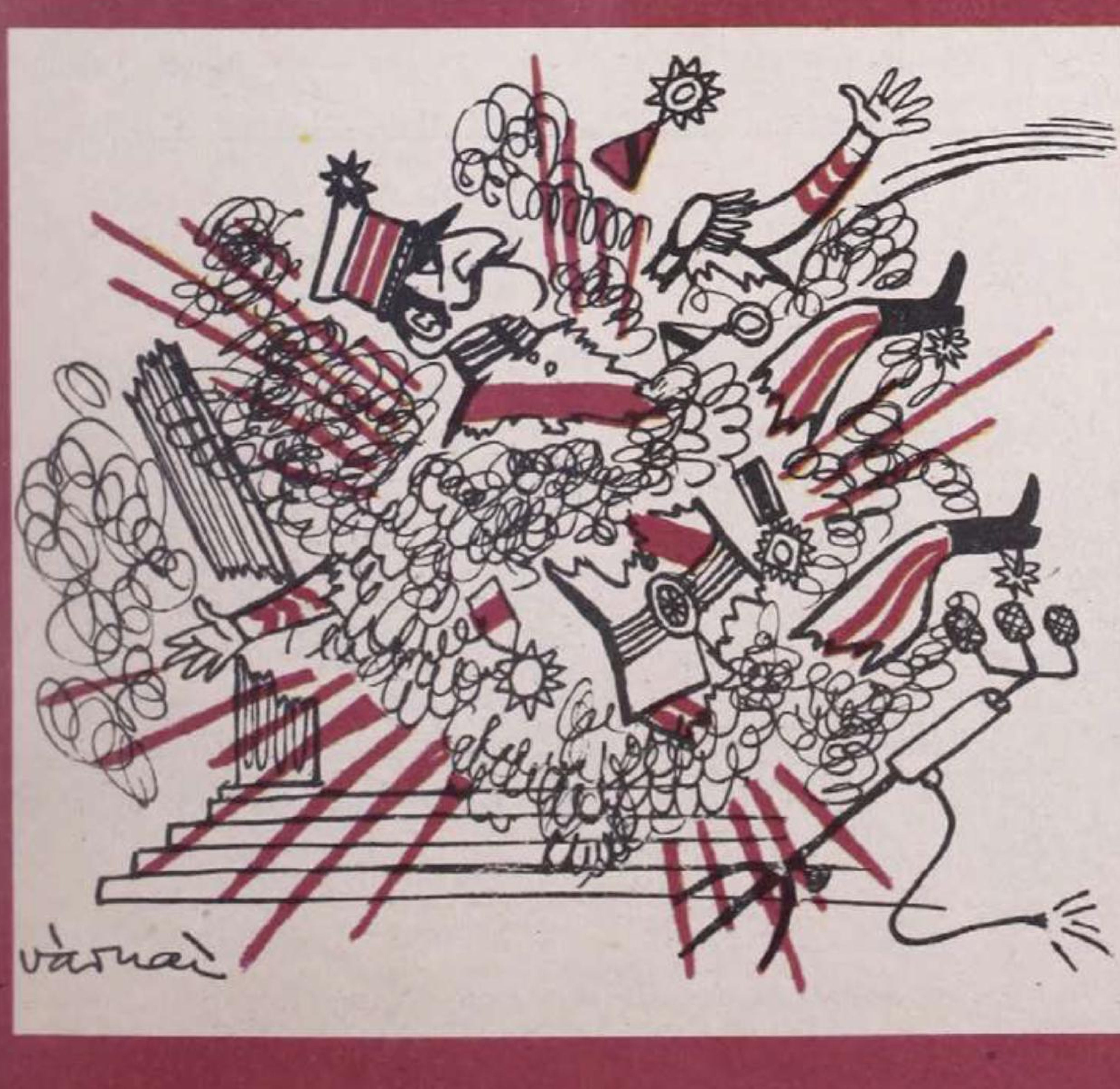
DALLOS, LEHOCZKI, BRENNER, HEGEDŰS, VÁRNAI, FÜLÖP

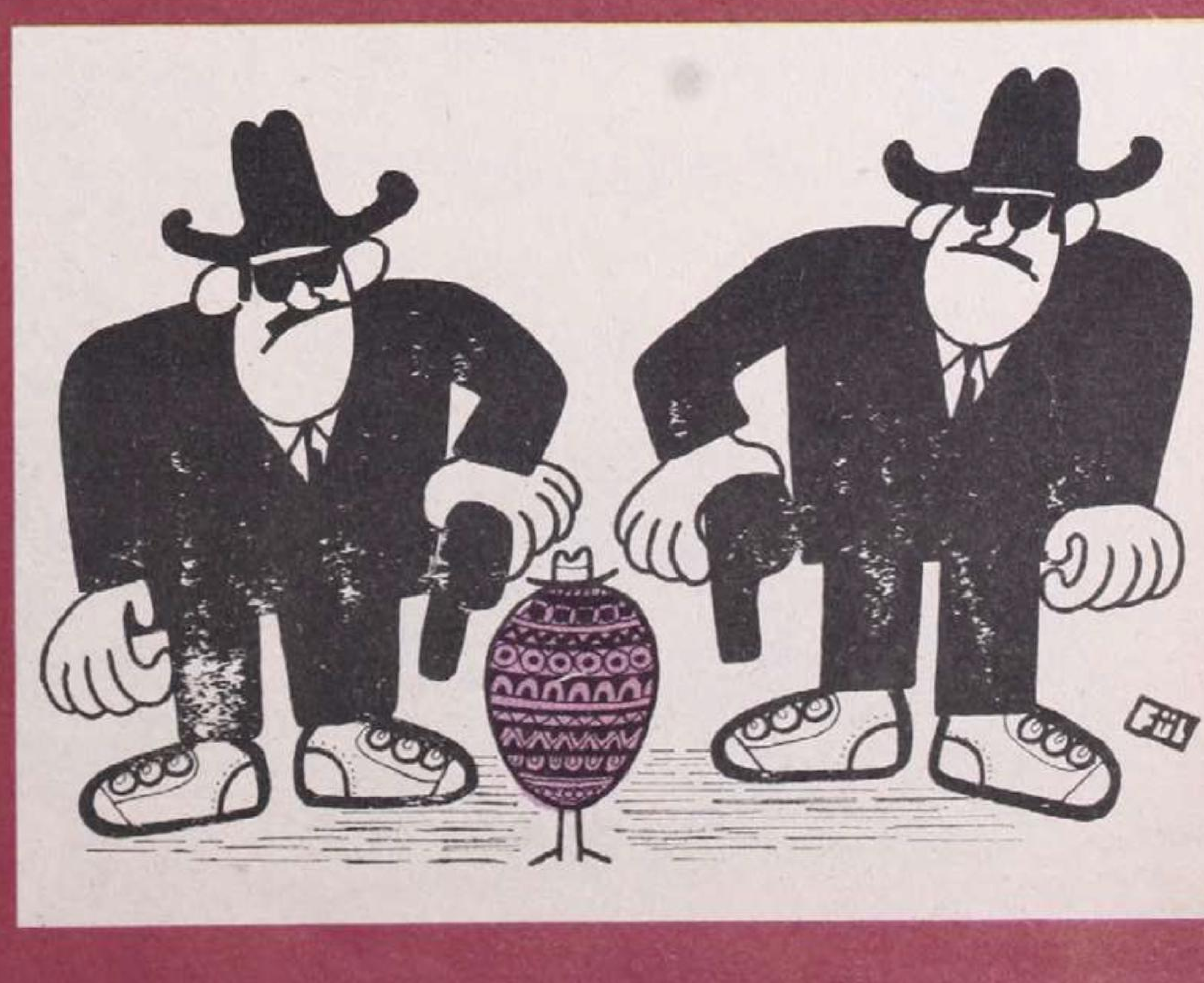

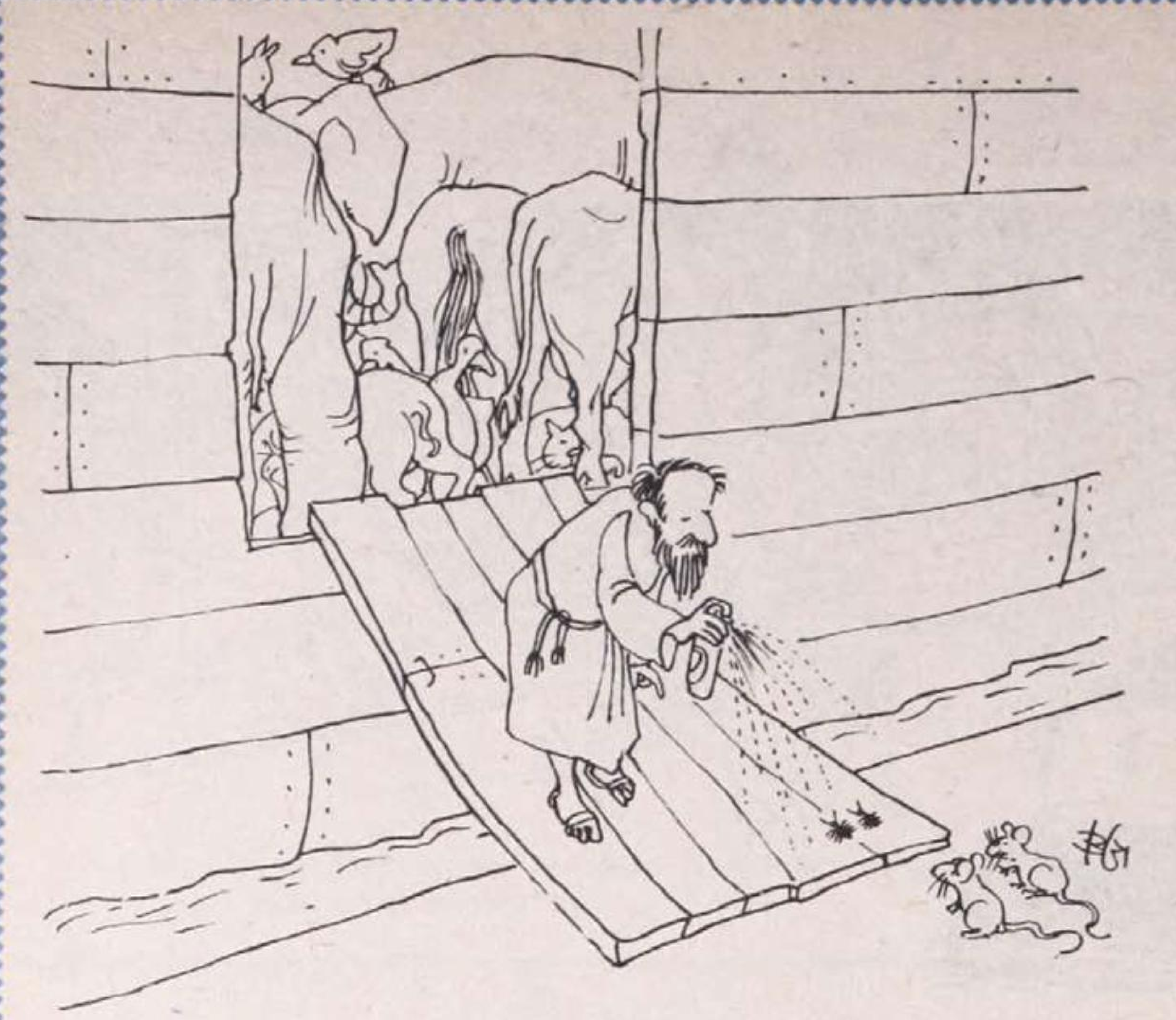

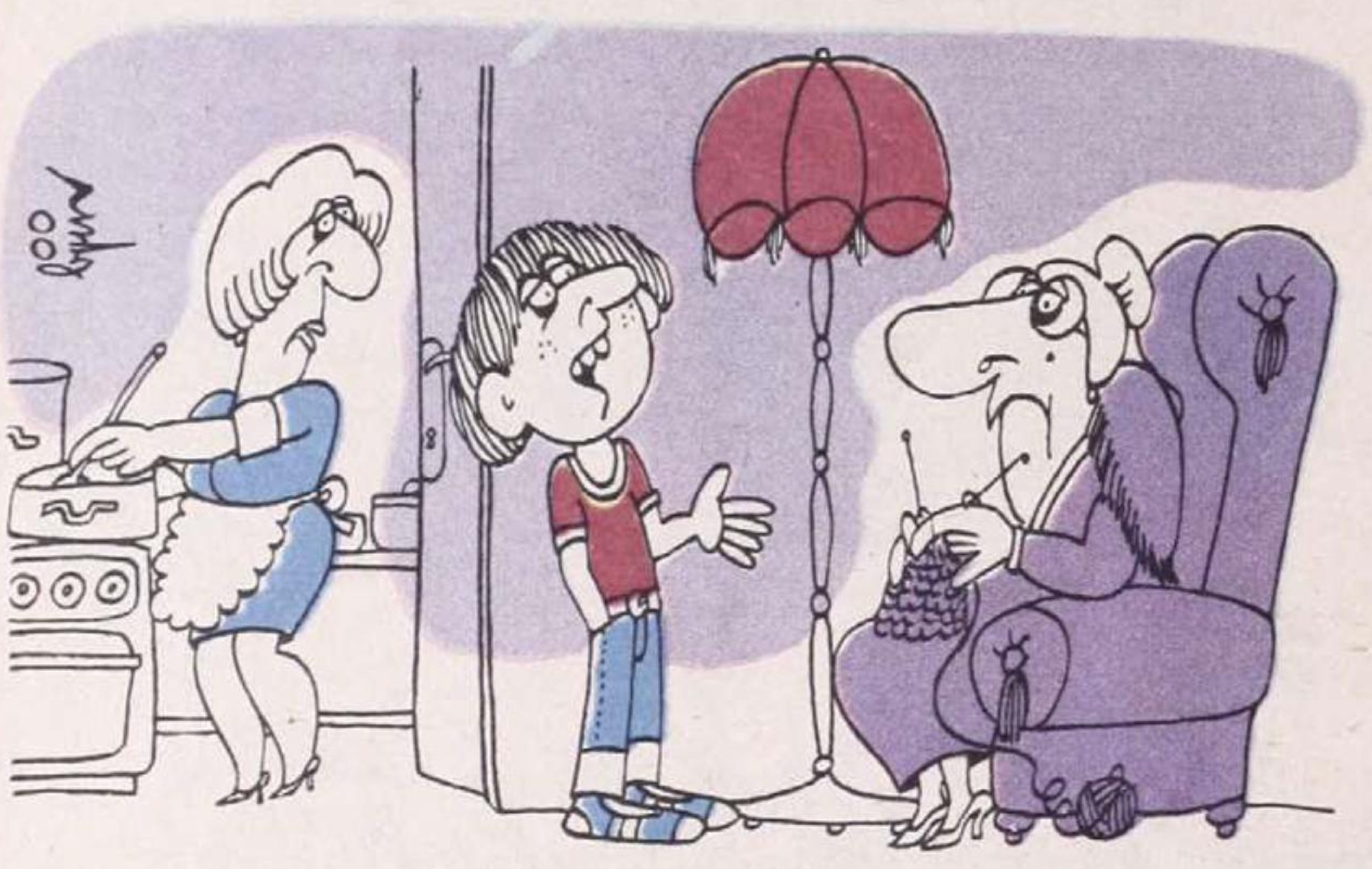

Brenner Györgynek – lapunk rajzolójának – a közelmúltban kiállítása nyílt az NSZK-beli Dortmundban.

– Úgy látszik megkezdődött a fokozott közúti ellenőrzés!

– De nagymami, te mindig azt mondtad, hogy szegények voltatok! Akkor, hogyan ehettetek minden héten lecsót?

A szeptemberi (9. szám) LUDAS MAGAZIN keresztrejtvényének megfejtése:
„Az igazságért már sokan adták a mások életét."
A kétszáz forintos jutalmakat nyerték:
Földi József, Somsály, Akna út. 6. 3662
Podlovics Józsefné, Mosonmagyaróvár, Ady E. u. 29. 9200
Reichenbach Mihályné, Budapest, Sodrás u. 9. 1026
A nyereményeket postán küldjük el.

SZERÉNYKEDÜNK?

Forgatom az Óbudai Elektromos Gép- és Készülékjavító Kisvállalat OMEGA szerviz Gyenes utcai kirendeltségének a mai napon kiállított Nr. 012607 sorszámú számláját, amelynek tanúsága szerint hűtőgépem iménti meg nem javításáért leszurkoltam kemény hetven forintokat.

Ahhoz képest, hogy egy teljes munkanapom ráment a várakozásra (reggel 8 és délután 18 óra között tessék otthon tartózkodni), egész olcsón megúsztam. Mert mi az a hetven forint manapság!

Csakugyan, mi is? A műszerész — háromszoros olimpiai ökölvívóbajnokunk boldog névrokona — ugyanis nem tett többet, mint a villásdugót bedugta a konnektorba, meg kihúzta. Aztán kijelentette: Uram a motor zárlatos. Új motor kellene, de nincs. Előjegyzésbe vegyem? Tétova kérdésemre, hogy mikor lesz motor, hja, azt csak a jó isten tudja, vágta rá gyorsan, s már állította is ki a számlát.

— Hetven forint lesz, itt tessék aláírni!

Aláírtam, fizettem. Ő el. Én pedig egyre csak a számlát forgatom, s azon tűnődöm, miért is fizettem 40 + 30 forintot? Megvan! Lent jobbra apró betűs szöveg: munkadíj 40, kiszállás 30 forint.

SERÉNYKEDÜNK!

A kiszállási díj rendben, elvégre nem vagyok én holmi takarékszövetkezet, amely útba esik jövet-menet. Ha egyszer a napidíj minden megkezdett második 12 óra után 31 forint, egy szavam sem lehet, ha a kisvállalat karnyújtásnyi távolságra hozzám kiszáll és minden megkezdett második perc után 30 forintot számol fel.

No de miért nevezi még mindig *kisvállalatnak* magát ez az óbudai társaság? Ahol azt kitalálták, hogy egy villásdugó bedugásáért és kihúzásáért munkadíjként 40 forintot kérnek (4 másodperc munka), ott ne bújjanak a kisvállalat álcahálója mögé. Ott vállalják csak bátran a *nagy*, sőt a *mammut* jelzőt is. Ha minden ilyen munkáért ennyit számolnak fel, meggyőződésem, hamarosan Magyarország első mammutvállalatává nőnek.

Ne vegyék rossz néven, ha áhitattal teszem el számlájukat az utókornak. Szeretném, ha unokám majdan büszkélkedhetnék vele, egyik őse is hozzájárult az OMEGA mammutvállalat kozmikus méretű karrierjéhez.

Regős László

GONDOS FELKÉSZÜLÉS

– Nem tudom, a vadászokat értesítsük, vagy a televíziót!

AZ OLVASÓ OLDALA

EGY ALGÉRIÁBAN DOLGOZÓ MAGYAR ESETE A BIZTOSÍTÓVAL

Családommal együtt Algériába szerződtem tartós külföldi szolgálatra. Ahogy megérkeztünk, az algériai illetékesek elláttak bennünket egy úgynevezett turista kártyával — ez lett ettől kezdve az egyetlen elfogadható okmány a közutakat ellenőrző szervek számára, amellyel a gépkocsi tulajdonjogát bizonyítani tudtuk.

Ezt követően a megyeházán új forgalmi engedélyt és új rendszámot kaptunk. Ez a rendszám kötelező, s a régi, magyar rendszámot már nem is lehetett többé visszatenni, hiszen az ezt igazoló forgalmi engedélyt bevonták.

A helyzet tehát: 1. Az állampolgár magyar maradt; 2. Személyi száma is változatlan; 3. A gépkocsi is maradt; 4. A rendszám változott.

Látszólag tehát minden szál épségben maradt, melyek a hazámhoz fűztek. (Gondoltam én.)

Szabadságra hazautazni viszonylag egyszerű dolog, hiszen csak 7—8 alkalommal kell felkeresni az algériai fővárost, amíg az ember megszerzi a szükséges papírokat: TESCO útvonal-engedély, szabadságos papír, átutazó vízumok, hajójegyek stb. Miután minden állam joga elvárni a területén átutazó autóstól, hogy kötelező felelősségbiztosítással rendelkezzék, mi sem lehettünk kivételek.

Gibraltárnál átkelve, a spanyolországi Algecirasban borsos pénzért ugyan, de sikerült olyan biztosítást kötni, amely két hónapig érvényes egész Európára. (Konvertibilis valutával fizettem, de ez nem tűnt fel nekik, mert ők is azt használták!)

A szép Sevillában a nagy gyakorlattal rendelkező andalúziai legények menetközben emelték ki a kocsi ablakán feleségem táskáját — ebben volt többek között az a biztosítási papír is, melyen a tinta úgyszólván még meg sem száradt. Az út további részén már csak a sevillai rendőrség jegyzőkönyvét lobogtathattam, melyben még ez is szerepelt szó szerint: *„... nem volt felkészülve ilyen aljas cselekményre..."*

Letelt a szabadság, amely arra azért elég volt, hogy itthon beszerezzem az elveszett okmányokat pótló új okmányokat. (Ezekért a Baja—Budapest—Kecskemét háromszögben 3000 kilométert autóztam!)

A lakóhelyem szerint illetékes bajai biztosító azonban nem kötött velem biztosítást. Azonkívül, hogy törvényellenesen eltűrte, hogy Magyarország területén felelősségbiztosítás nélkül furikázzak, további — Algériáig tartó — utammal kapcsolatban nem akart tárgyalni velem.

Közöltem, hogy a visszaútra konvertibilis valutáért kívánok biztosítást kötni, de hiába vártam, hogy erre a bejelentésre megenyhülnek az arcok — hajthatatlanok maradtak.

Következtetés: mivel magyar autóm felelőtlenül levetközte magyar rendszámát —, hogy új, színes rendszámmal szaladgálhasson Európa és Algéria útjain — elveszítettem állampolgári jogaimnak egy részét. (Pedig még ítélet sem volt ellenem, amely így kezdődött volna: Az Állami Biztosító nevében...")

Ezt a körülményt használták ki a fránya osztrák és nyugatnémet határszervek, mert Ausztriában 1200 schillingért 31 napra, az NSZK-ban 97 márkáért 15 napra kötöttek velem biztosítást. Úgy látszik, az említett két országnak ugyancsak szüksége lehet a valutára, mert kíméletlenül behajtották rajtam.

Az Állami Biztosító eljárását csak azzal tudom magyarázni, hogy ők nem akarnak belefolyni az állam devizagazdálkodásába és feltehetőleg megalázónak tartják, hogy konvertibilis valutát fogadjanak el.

Ótott Kovács Antal
Tizi-Ouzou, B. P. 100.
Direction de l'Hydraulique
Algérie

A BŰVÖS SZÉK

Ezúton szeretném felhívni nézőtársaim figyelmét, hogy a Tanács mozi 6. sorának 3. székére ne váltsanak jegyet, ha nem akarják másnap panaszaikkal az ortopéd rendelést felkeresni. E helyen ugyanis letörött a szék ülése, s helyette egy közönséges kárpitozott széket állítottak be.

Ezáltal viszont annyira szűk lett a hely, hogy csak valami féloldalas, zsugorított helyzetben lehet leülni. Itt csak az ortopédia és a mozi közötti együttműködési szerződés állhat a háttérben. Hiszen mi másért ragaszkodnának ennek a széknek a kiadásához, amikor rendszerint egyébként is jócskán akad üres hely?

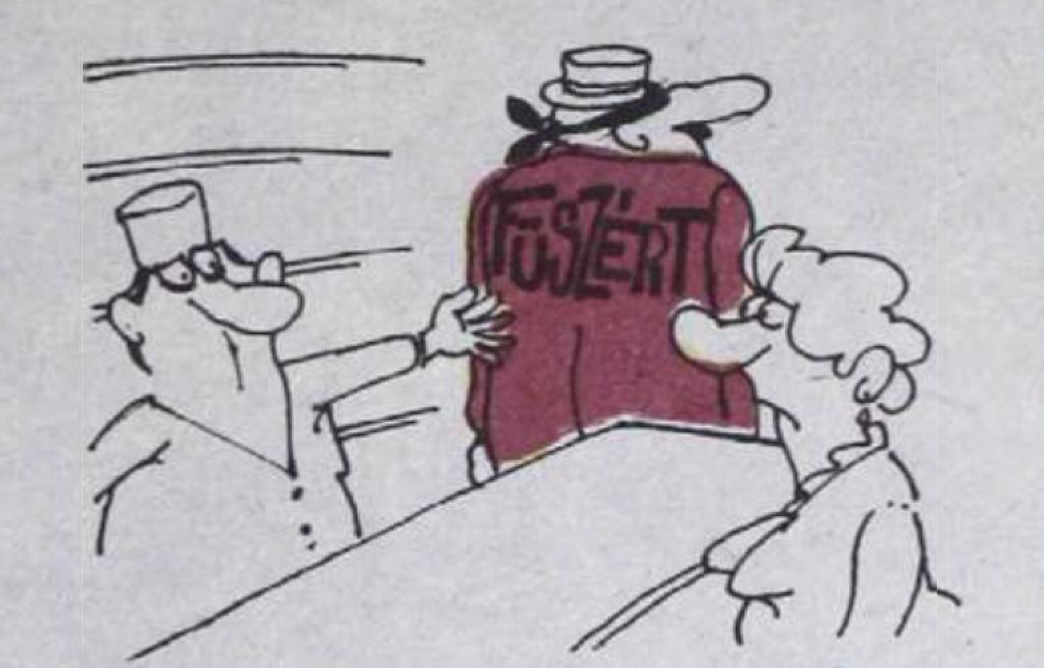
Átányi László
Budapest, Szakasits u. 23.
1119

KIS BOLTOK — NAGY GONDOK

A kis boltok nagy gondjai ismertek a vásárlók körében. Kicsiny a választék, szegényes az árukészlet. Rendszerint nem találjuk, amit keresünk.

Budapesten, a Hegedűs Gyula utca 20-ban levő közért — az Angyalföldi Közért Vállalat boltja — vezetői fiatal, szimpatikus emberek. A vevőkör: főleg idős nyugdíjasok. A vásárló gyakran távozik elégedetlenül. Nem találja a pultokon, amit szeretne.

A boltvezető a Fűszért árukínálata alapján rendel. Ám a rendelést többnyire nem teljesítik. Paradicsompürét nem küldenek. Ötféle diétás rendelésből jó, ha kettőt megkapnak. Lisztes árut nem hoznak. Albert kekszet, Sire kekszet, pászkát nem szállítanak. Édességből kevés jut. Olcsóbb csokoládét nem találtunk. Hol a Sport és a Nugát szelet? Húsáru is több kellene. A füstöltáru kevés, lehetne folytatni a végtelenségig.

Javaslat is elhangzott: Mi lenne, ha a boltos elmehetne a Füszért raktárába vásárolni, vagy az új árukkal ismerkedni? Mi lenne, ha a Füszért a kisboltokra jobban odafigyelne és rendeléseiket pontosan teljesítené?

Nemcsak az angyalföldi kis közértről van szó!

f. i.

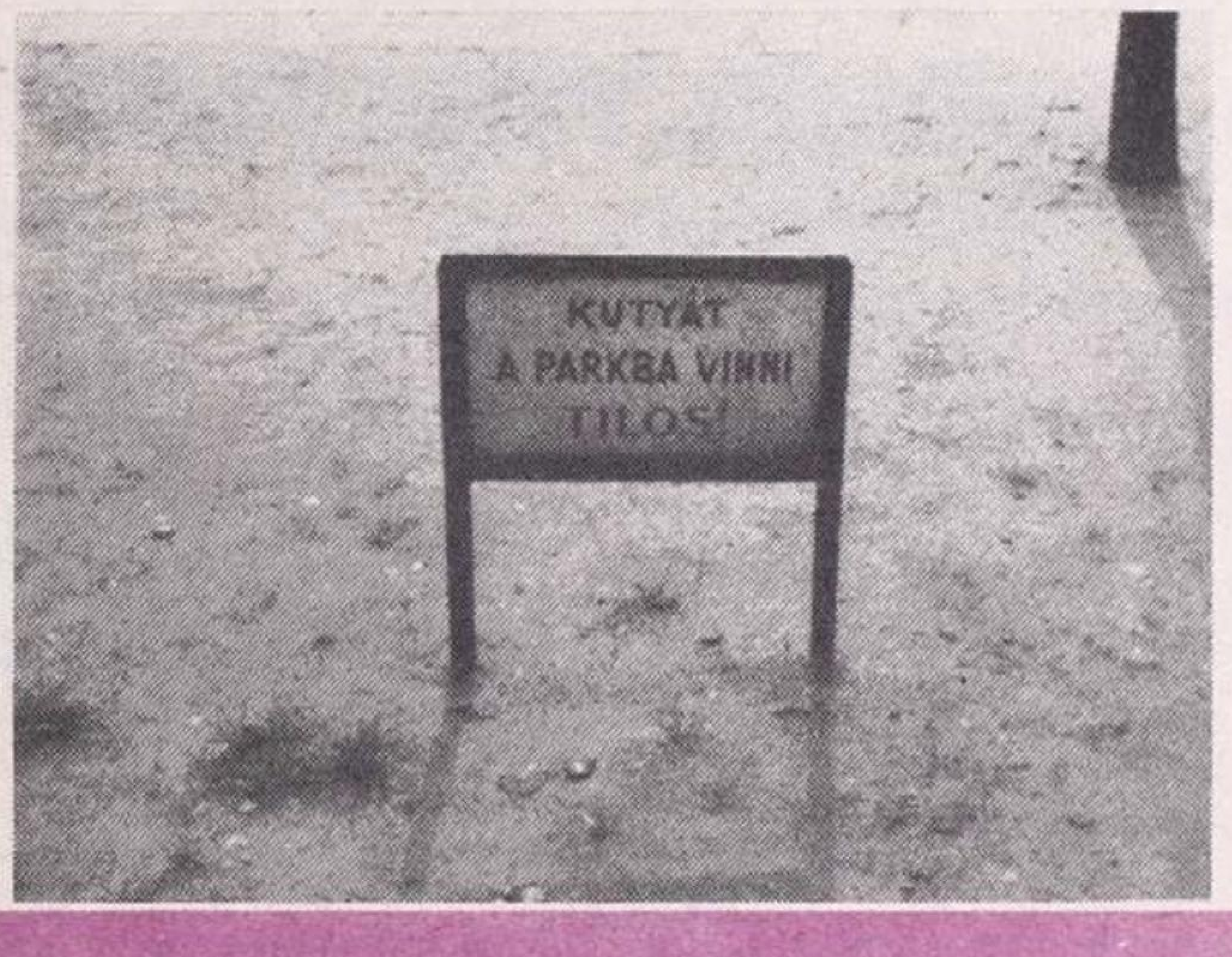
TÜCSÖK és BOGÁR

Rekord hosszúságúra nőtt meg a képünkön látható zöldséggyökér Székesfehérváron Gál István Seregélyesi úti kertjében. A földből kihúzva elszakadt, de még így is 82 centiméteres gyökér maradt a gazda kezében

Ez a zöldséggyökér egy szexbomba!

(A Fejér megyei Hírlapból ollózta Spindler Istvánné, lovasberényi olvasónk)

Ez teljesen érthető: ilyen park a kutyának sem kell!

(Gerencsér Lajos, siófoki olvasónk felvétele)

Lakástüzek

Egy traktor gyulladt ki január 30-án a máriapócsi Rákóczi —

Összkomfortos traktor volt?

(A Kelet-Magyarországból ollózta Tóth Béla Nyíregyháza, Ungvár sétány 31.)

Cikkünk nyomán

VEGYES NOSZTALGIA

A lapjuk 38. számában megjelent „Vegyes nosztalgia" című írásban leírtakkal kapcsolatban közöljük, hogy a nosztalgiavonat jellegét valóban a gőzmozdony adja meg.

A kocsik régebbi szállításúak, de nem olyan öreg kocsikra gondolt a MÁV, melyek már nincsenek is forgalomban. Az üzembiztonságot fenn kell tartani. Nem is adott senki olyan tájékoztatást, hogy a „korabeli vasúti kocsik" kifejezés egyúttal a régi kocsikat jelentette volna.

Fülöp Lajos
Személyszállítási Osztály
vezetőhelyettes

KÉRÉS

című rejtvényünk megfejtése:

— Megkérhetném önöket, hogy hozzanak egy olyan teát, amelyik teljesen kopasz?

200—200 forintot nyert:

Danes Lajos, Somogyszil, Szabadság u. 92. 7276

Pató Illés, Bp. Attila út 47. 1013

Dóra Ivánné, Bp. Béke tér 5. 1139

A nyereményeket postán küldjük el.

– Nincs más megoldás! Aluljárót kell építenünk.

ORSZÁGOS KARIKATÚRAPÁLYÁZAT

A KISZ Kecskemét Városi Bizottsága a Ludas Matyi Szerkesztőségével közösen ismét meghirdeti a karikatúrapályázatot, melyet idén „általános humor" témakörben írtak ki.

A pályázat jeligés (név, cím, életkor borítékban).

Technikai megkötöttség nincs, a hagyományos grafikai, illetve plasztikai megoldások mellett külön értékelik az új technikát, az új módszereket.

Díjazás: I. helyezett 2000 Ft, II. 1500 Ft, III. 1000 Ft. Közönségdíj (a kiállításon leadott szavazatok alapján). Vándordíjat alapítottak, amelyet minden évben az első helyezett nyer.

Alkotónként maximum 3 pályamunkát lehet beküldeni a KISZ Kecskeméti Városi Bizottsága (6000 Kecskemét, Szabadság tér 1/a) címére. Beküldési határidő: 1984. november 10.

A műveket országos szintű zsüri bírálja el. Az alkotásokat kiállításon mutatják be, melyet 1984. november 24-én 11 órakor nyitnak meg az Erdei Ferenc Megyei Művelődési Központ művészklubjában (Kecskemét, Május 1. tér). A legszínvonalasabb műveket a Ludas Matyi Gábor Andor klubjában is bemutatják.

FIATALOK FÓRUMA

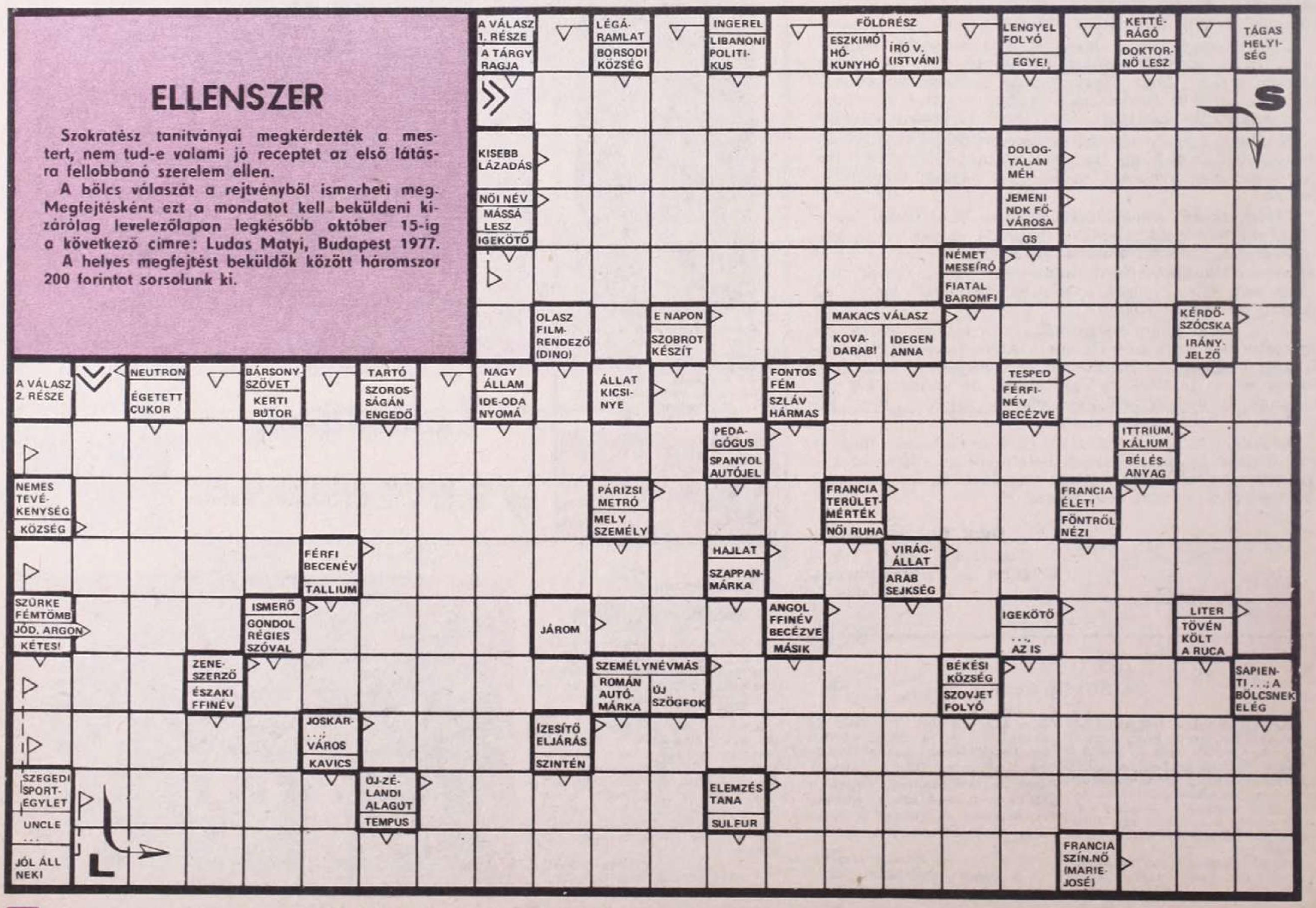
– Talán mégsem lehet olyan egyhangú a mai fiatalok élete, hisz egymás köldökét nézik...

ELLENSZER

Szokratész tanítványai megkérdezték a mestert, nem tud-e valami jó receptet az első látásra fellobbanó szerelem ellen.

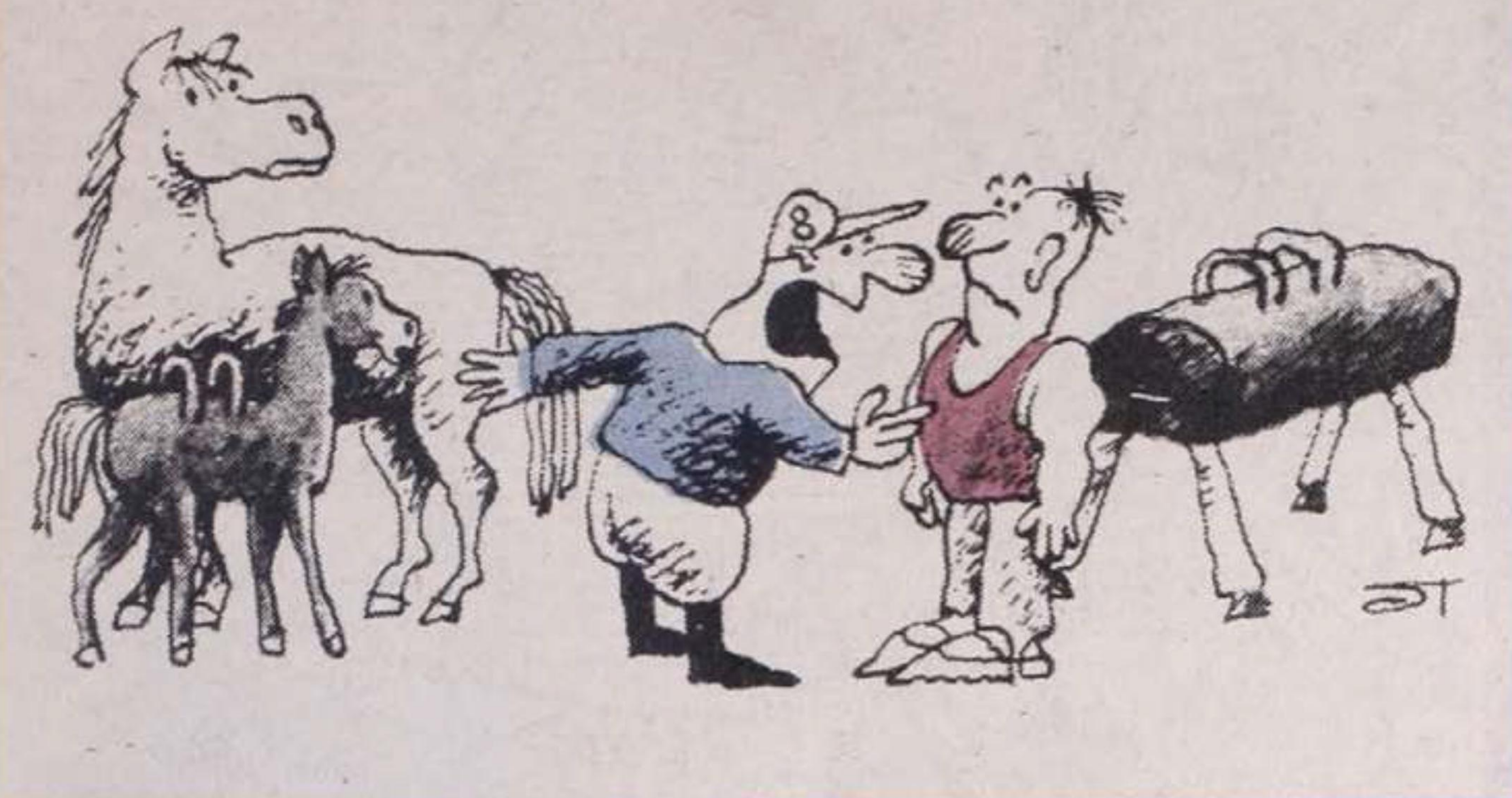
A bölcs válaszát a rejtvényből ismerheti meg. Megfejtésként ezt a mondatot kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb október 15-ig a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

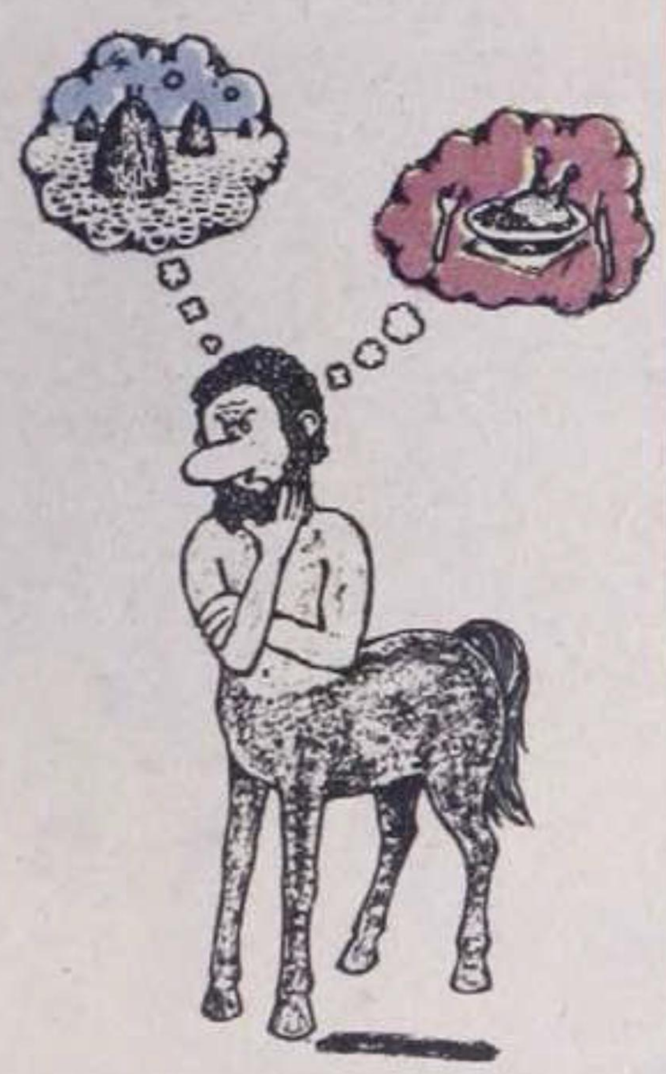
A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

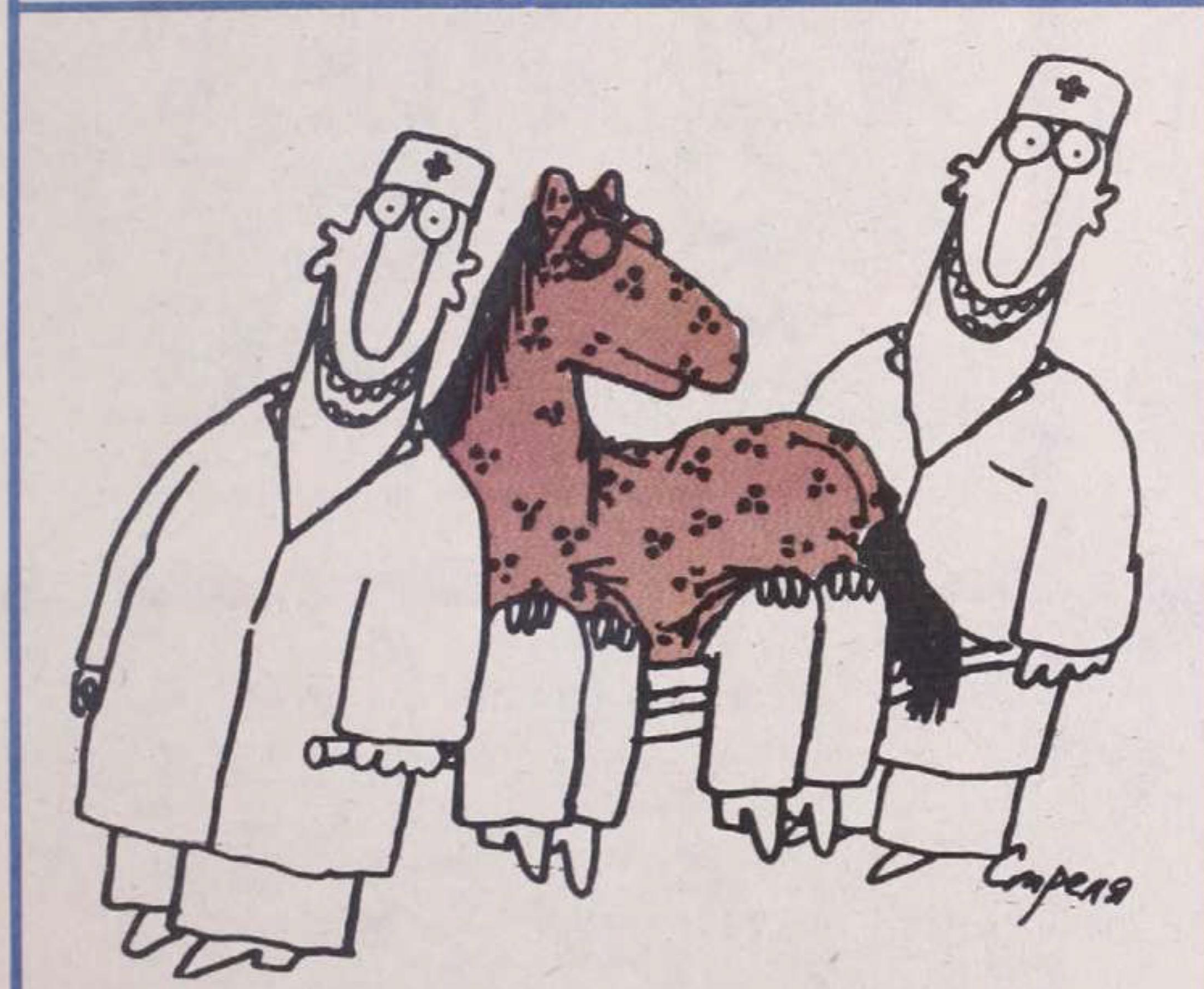
IMPORT HUMOR

LOVASPARÁDÉ

TRIBÜN

– Az edzőtök még mindig gyakran elveszti a fejét?
— Igen, de nem ez a legnagyobb baj.
— Hanem?
— Hogy mindig meg is találja.

•

Pete Rose, a baseball 42 éves csillaga mondta:
— Ha az élet negyvennél kezdődik, akkor mi az, ami a harminckilenccel véget ért?

•

– Hogy érzi magát? — kérdi a sportorvos a lábadozó középcsatárt.
— Rosszul, doktor úr. Képzelje, már az sem ízlik, amitől eltiltott.

A Vancouver Canadian csapata pontosan 23 napig volt a bajnoki táblázat első helyén. A klubház telefonja akkoriban így jelentkezett:
— Jó reggelt kívánok, itt az éllovas Canadian otthona.
A következő tizennyolc mérkőzésükből aztán tizenötöt elvesztettek és a harmadik helyre csúsztak vissza. Stu Kehoe, az elnök azóta így jelentkezik:
— Halló, mi van?

•

Jeff Van Note-nak, az Atlanta Hawks veterán játékosának elmondták, hogy az újonnan szerződtetett csatár nagyon tehetséges.
— Tehetséges, ez egy jelző — mondta az idős játékos. — És anynyit jelent, hogy egyelőre még egy fityinget sem ér az illető.

(p. p.)

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Igazgató elvtárs, mielőtt elfoglalnám titkárnői tisztségemet, figyelmeztetem önt, hogy elvált asszony vagyok és öt gyermekem van.
— Igen? És mondja: ezenkívül még mit tud!?

*

A válóperes bíró a férjhez:
— Meg kellene próbálnia összebékülni a feleségével.
— Nem, bíró úr, a feleségem valóban elviselhetetlen, még a barátnőimmel sem tud jóban lenni!

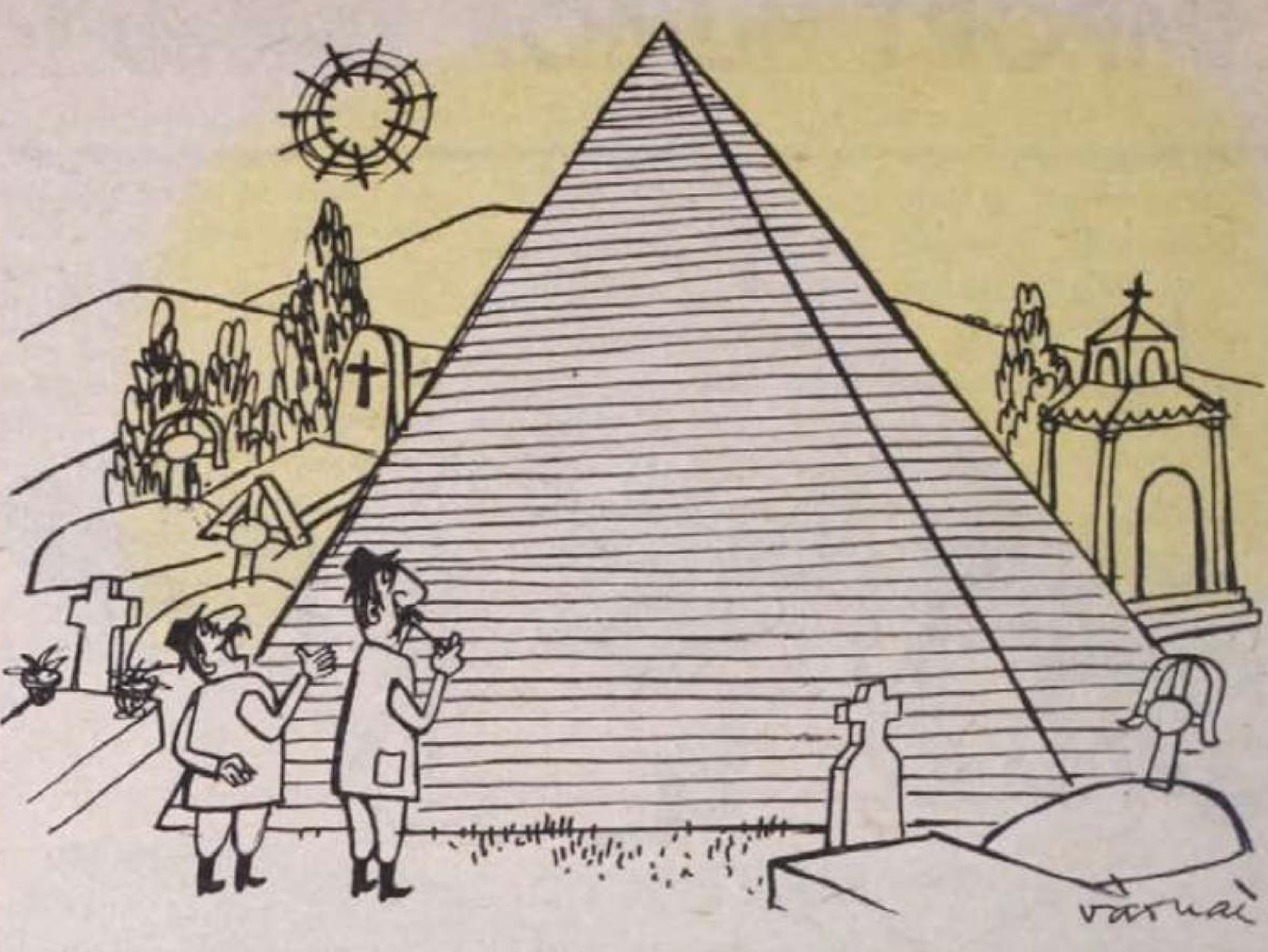
Ludas Matyi
Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130
SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: TILL IMRE vezérigazgató

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900) személyesen vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 13,— Ft, negyedévre 39,— Ft, egy évre 156,— Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással
84.2308/20-41
Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató
ISSN 0134—0611

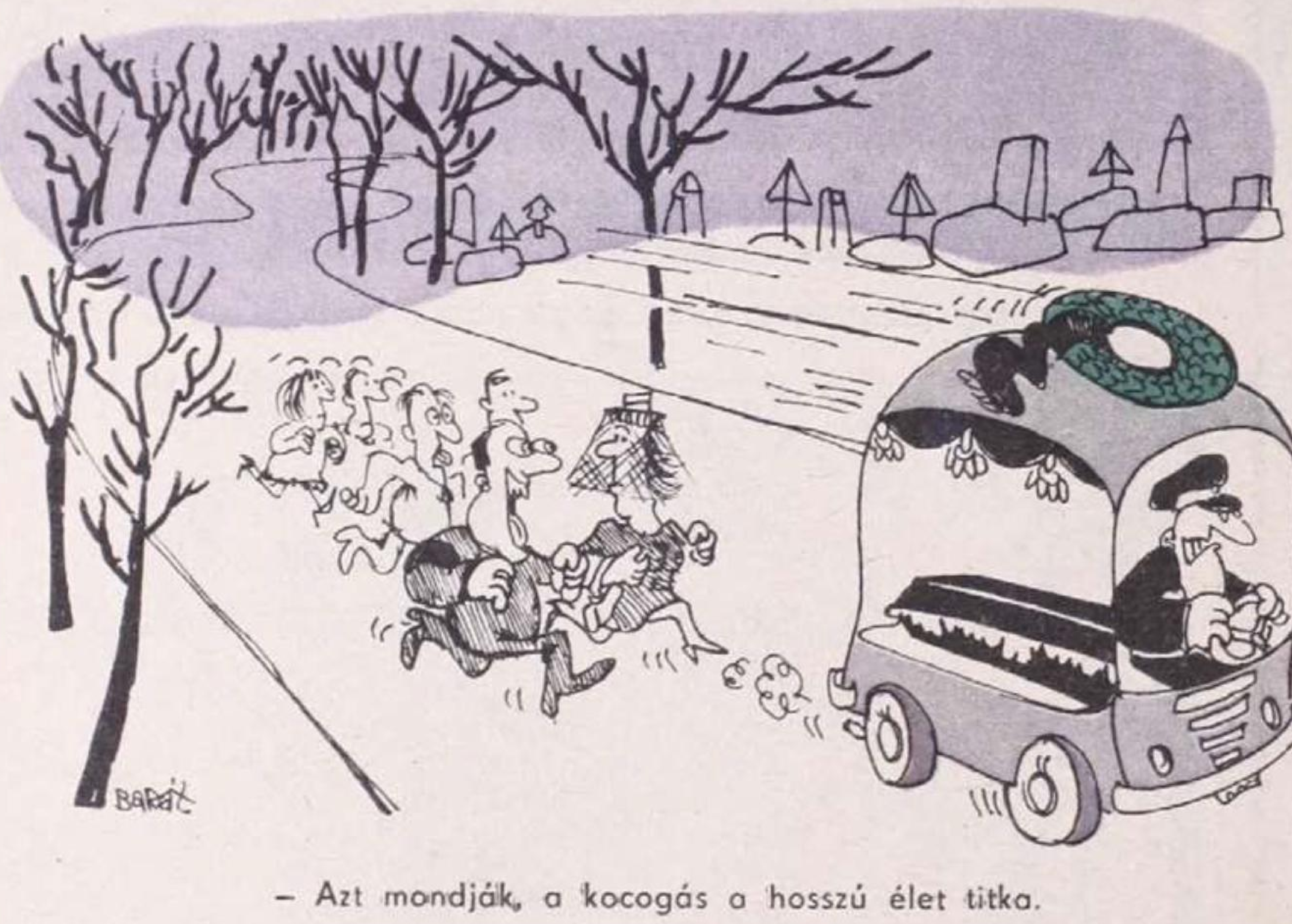
CSAK ERŐS IDEGZETŰEKNEK!

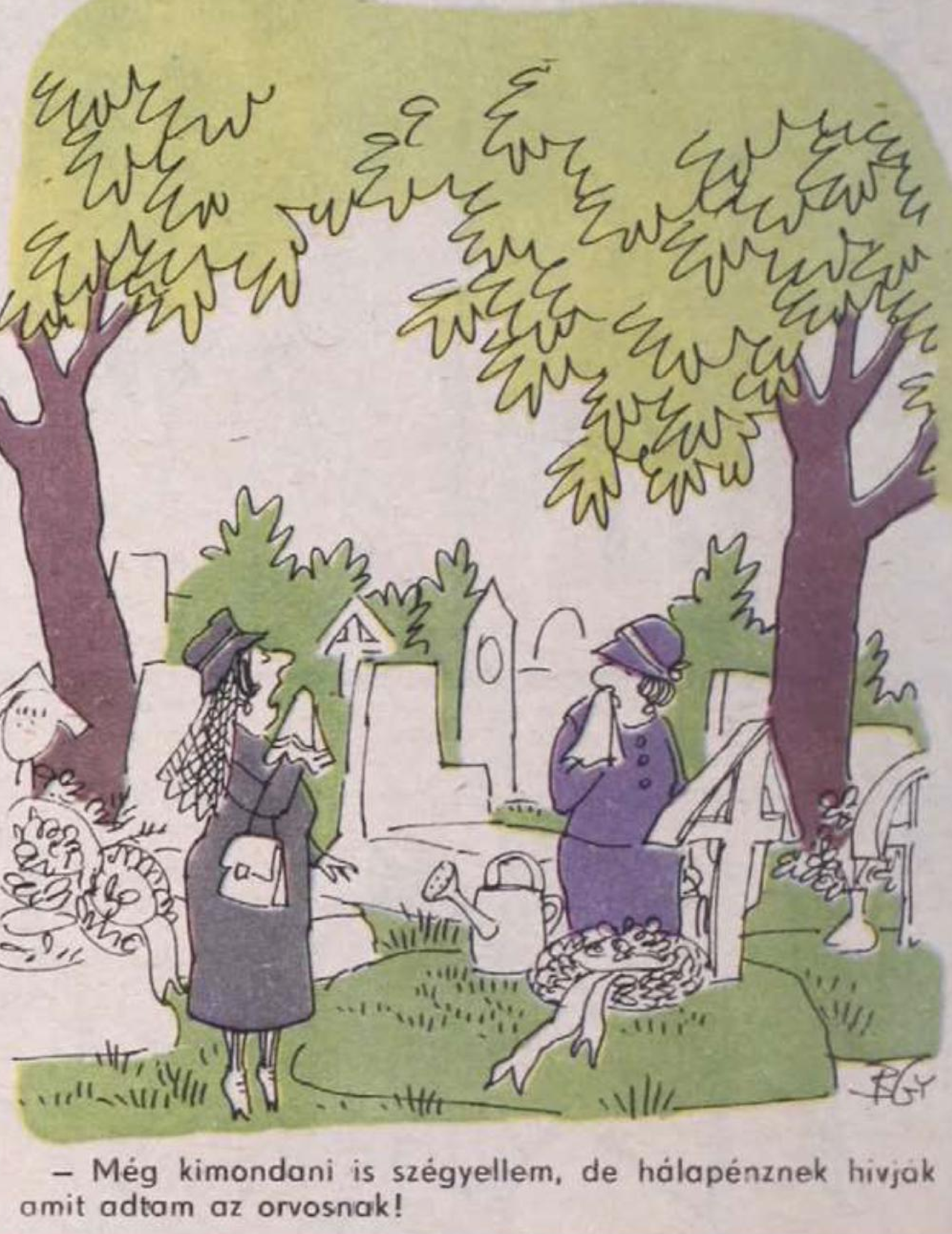
– Ha rendszeresítik a hazai ralli-versenyeket, bővíthetjük majd a boltot . . .

– A szomszédnak csak egy kriptára tellett!

– Azt mondják, a kocogás a hosszú élet titka.

– Még kimondani is szégyellem, de hálapénznek hívják amit adtam az orvosnak!

– Jolánka, nézzetek meg még egy videofelvételt szegény megboldogult Lajosomról!

– Drágám, nem tudnál kölcsönadni egy jó nagy koffert?